

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

« Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις » (Α΄ Κο 1, 30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ὈΜΟΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΒ΄
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2017
Αρ. Φύλ. 854

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Ορθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 854, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2017

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο. Χ. Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www. apolytroxis. gr
e-mail: apolytroxis@otenet. gr

Έκδότης - Δ/ντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9, 546 33 Θεσ/νίκη

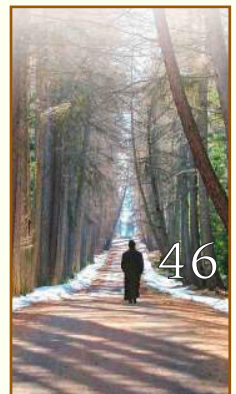
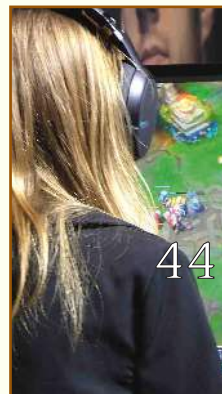
Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επιμέλεια:
«Χριστιανική Έλπις»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. : 2310 677421
Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Ασπροβάλτα
Τηλ. : 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:
Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο. Χ. Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικού
IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

Λατρεία καί αντίλογία	35
Ό έσχατος έχθρός μας	36
Στόλισμα τής Έκκλησίας	38
Ψαλμός 129ος: Μυστική κραυγή (Β΄)	40
Κερί ή πηλός;	42
Ή στοργή καί ή αγάπη	43
Όχι άπλως «κολλημένοι»... ..	44
Λεύτεροι (ποίημα)	45
Ή φλύαρη σιωπή.....	46
Άπό τόν άμβωνα τής Κυριακής	48
Άννα Μελά-Παπαδοπούλου, ή μάνα του στρατιώτη.....	50
Αύρα ούρανοϋ.....	52
Χριστιανή μητέρα!	54
Τό παιδί θέλει κοντά του άνθρωπους θερμής προσευχής.....	55
«Τοίς αγαπώσι τόν Θεόν» (διήγημα)	56
Έκδηλώσεις τής Αδελφότητος	59
Άποκρία καί άποκριάτικα δρώμενα.....	60
Συζητώντας τά γεγονότα.....	62

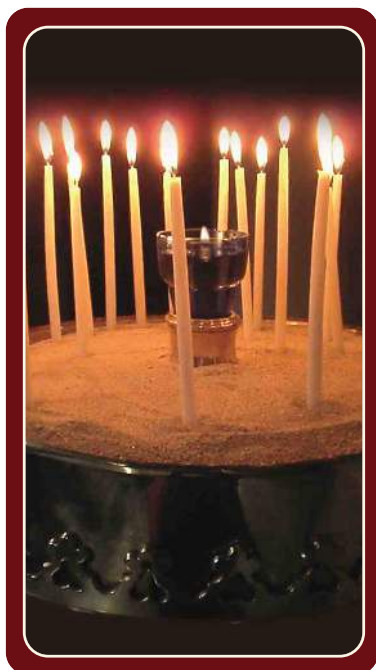
Λατρεία καί ἀντιλογία

Φεβρουάριος καί ἡ γιορτή τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου φέρνει στό προσκήνιο τὴν περίφημη προφητεία τοῦ πρεσβύτερου Συμεὼν γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου· «Οὗτος κείται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λκ 2,34). Εἶναι τὸ πρόσωπο γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ συζητοῦν καὶ θὰ ἀντιλέγουν οἱ ἄνθρωποι.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς του μέχρι καὶ τὴ θριαμβευτικὴ ἀνάληψή του στοὺς οὐρανούς, ἄλλοι στάθηκαν δίπλα στὸν Ἰησοῦ καὶ ἄλλοι ἀπέναντί καὶ τελικὰ ἐναντίον του, ἀνάλογα μέ τὴ διάθεση τῆς καρδιάς τους: Οἱ σοφοὶ «μάγοι», βασιλιάδες τῆς Ἀνατολῆς, διέθεσαν χρόνο καὶ κόπο καὶ χρήματα γιὰ νὰ τὸν βροῦν καὶ νὰ τὸν προσκυνήσουν, μὰ ὁ βασιλιάς τῆς Ἰουδαίας Ἡρώδης τρόχιζε τὸ μαχαίρι του γιὰ νὰ τὸν σφάξει. Οἱ ταπεινοὶ κάτοικοι τῆς Ἰουδαίας σαγηνευμένοι ἔτρεχαν νὰ τὸν ἀκούσουν, ἀλλὰ οἱ φαρισαῖοι ζητοῦσαν νὰ τὸν λιθοβολήσουν. Οἱ Σαμαρεῖτες ἐντυπωσιασμένοι ἀπὸ τὴν ὁμολογία τῆς συντοπίτισσάς τους βγήκαν ἀπὸ τὴν πόλη γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ μείνει μαζί τους (βλ. Ἰω 4,40). Καὶ οἱ Γαδαρηνοὶ ἐπίσης βγήκαν ἀπὸ τὴν πόλη γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσουν καὶ αὐτοί, ἀλλὰ τὸ αἶτημά τους ἦταν νὰ φύγει μακριὰ ἀπὸ τὴν περιοχή τους (Μθ 8,34). Ἐντυπωσιάσθηκαν ἀπὸ τὴ θεραπεία τῶν δαιμονισμένων συγχωριανῶν τους, ἀλλὰ καὶ λυπήθηκαν πολὺ ἀπὸ τὸν πνιγμὸ τῶν γουρουνιῶν τους. Δὲν ἄντεχαν τὴν παρουσία του.

Αὐτὴ ἡ ἱστορία συνεχίζεται καὶ θὰ συνεχίζεται μέχρι τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου. Οἱ ἴδιες διαθέσεις ἐκφράζονται σήμερα ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία συνεχίζει τὸ λυτρωτικὸ ἔργο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄλλοι τιμοῦν καὶ ὑπολογίζουν τὴν Ἐκκλησία καὶ ἄλλοι κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ τὴν ὑποτιμήσουν καὶ νὰ τὴ βγάλουν στό περιθώριο τῆς ζωῆς. Ἄλλοι βρίσκουν τὴν εἰρήνη καὶ τὴ χαρά τους μέσα στοὺς κόλπους τῆς καὶ ἄλλοι δὲν ἡσυχάζουν βλέποντάς τὴν νὰ ὑπάρχει, νὰ ἐμπνέει καὶ σήμερα τοὺς ἀνθρώπους, νὰ τοὺς καθοδηγεῖ. Χρησιμοποιοῦν ἐναντίον τῆς θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα μέσα: Παρανομοῦν, λασπολογοῦν, ψεύδονται ἐπιδιώκοντας τὴν ἐξαφάνισή της ἀπὸ τὸ προσκήνιο τῆς κοινωνίας. Μὰ ἡ Ἐκκλησία μένει ἐκεῖ, θεμελιωμένη στὸν ἀκατάλυτο βράχο Χριστό. Ὑβριζόμενη λαμπρύνεται, πολεμούμενη νικᾷ, περιφρονούμενη ὑψώνεται. Παραμένει ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά, γιὰ νὰ στηρίξει τίς ψυχές πού πιστεύουν στὸν Χριστό καὶ ζοῦν τὴν ἀνάσταση. Ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ περιμένει τὴν ἀνόρθωση ἐκείνων πού βρίσκονται στὴν πτώση. Δὲν θέλει τὴν καταστροφή, ἀλλὰ τὴ μετάνοια τῶν πολεμιῶν, πού οὕτως ἢ ἄλλως θὰ τὴν ἀναζητήσουν μιὰ μέρα.

Ο ΕΣΧΑΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ

*Ὁ θάνατος εἶναι
ἡ πιό φοβερή ἀπειλή
ἐνάντια στήν
ἀνθρώπινη ὑπαρξη.
Κανένα ἄλλο κακό
δέν μπορεί
νά συγκριθεῖ
μαζί του.*

Ἡ Ἐκκλησία ἀφιερώνει δύο Σάββατα κάθε ἔτος, τό Σάββατο πρό τῆς Κυριακῆς τῶν ἀπόκρεω καί τό Σάββατο πρό τῆς Πεντηκοστῆς, στούς κεκοιμημένους ἀδελφούς μας, σ' αὐτούς πού πορεύθηκαν πρὶν ἀπό μᾶς στόν οὐρανό. Γιατί ἄραγε τό κάνει αὐτό; Τί θέλει νά μᾶς διδάξει;

Ὁ ἅγιος Θεός δημιούργησε τόν ἄνθρωπο ἀπό ἀγάπη. Μᾶς ἀγάπησε «πρῶτος» (Α΄ Ἰω 4,19), πρὶν κἄν ἔρθουμε στήν ὑπαρξη. Καί μάλιστα μᾶς ἀγάπησε τόσο πολύ, ὥστε δημιούργησε κι αὐτόν τόν ὑπέροχο κόσμο νά τόν χαιρόμαστε καί νά τόν ἀπολαμβάνουμε. Καί ὄχι μόνο. Ἀπώτερος σκοπός Του ἦταν νά μᾶς κάνει μετόχους τῆς ζωῆς καί τῆς μακαριότητάς Του.

Δέν μᾶς δημιούργησε ἀθάνατους. Προήλθαμε ἀπό τό μηδέν καί θά καταλήγαμε στό μηδέν. Αὐτή εἶναι ἡ μοῖρα τῶν κτιστῶν. Ἀκόμη καί ἡ ψυχὴ μας δέν εἶναι φύσει ἀθάνατη, ἀλλά κατὰ χάριν καί κατ' εὐδοκίαν Του. Ὅμως ὁ Κύριος, ὅπως εἶπα, δέν ἤθελε τόν θάνατό μας· ἀντίθετα, ἤθελε νά μᾶς χαρίσει τήν ἀθανασία, νά ζήσουμε γιά πάντα μαζί Του. Γι' αὐτό καί μᾶς τοποθέτησε στήν Ἑδέμ. Ἐκεῖ ὁ Ἀδάμ μπορούσε νά ἐπικοινωνεῖ ἀνεμπόδιστα μαζί Του καί ἔτσι νά προοδεύει σταδιακά γιά νά ἐπιτύχει τό «καθ' ὁμοίωσιν», νά γίνει ὅμοιος μέ τόν Θεό, ἀθάνατος.

Ὡστόσο, ὁ Θεός μᾶς δημιούργησε καί ἐλεύθερους. Σ' αὐτό συνίσταται κυρίως τό «κατ' εἰκόνα». Ἦθελε τό πλάσμα του, ὁ ἄνθρωπος, ἡ κορωνίδα τῆς δημιουργίας, νά συνδέεται μαζί του ὄχι ἀναγκαστικά, ἀλλά ἐπειδὴ θά τό ἐπέλεγε. Αὐτό ἦταν καί τό νόημα τοῦ δέντρου τῆς γνώσης τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ. Δέν ἐπρόκειτο γιά κάποιο «μαγικό» δέντρο, ἀλλά γιά κοινό, πού μπορεί νά ὑπάρχει καί σήμερα. Αὐτό ὅμως τό δέντρο θά ζύγιζε τήν ἐλευθερία τοῦ Ἀδάμ. Ἄν ὁ Ἀδάμ τηροῦσε τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ καί δέν ἔτρωγε ἀπό τόν καρπό του, θά ζοῦσε γιά πάντα. Ἄν ἔτρωγε, τήν ἴδια μέρα θά πέθαινε. Μποροῦσε νά διαλέξει. Καί ὁ ἄνθρωπος, μέ τήν καθοδήγηση τοῦ Σατανᾶ, ὁ ὁποῖος διέστρεψε τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου, ἐπέλεξε τό δεύτερο. Πίστεψε στόν λόγο τοῦ Διαβόλου ὅτι ἔτσι θά αὐτοθεωνόταν, καί ἔπεσε. Διακόπηκε ἡ σύνδεσή του μέ τήν πηγὴ τῆς ζωῆς, τόν Θεό, καί ἔτσι, τήν ἴδια στιγμή, ὁ θάνατος παγιώ-

θηκε στην ύπαρξή του. Αυτό φαίνεται από τό γεγονός ότι άμέσως άρχισε νά λειτουργεί μέσα του τό γενετήσιο ένστικτο, ή σεξουαλικότητα. Οί άνθρωποι είδαν ξαφνικά ότι ήταν γυμνοί καί «ντράπηκαν» γι' αυτό. Έπειδή δηλαδή δέν θά μπορούσαν πλέον νά ξεφύγουν τόν θάνατο, ή φιlanθρωπία του Θεού επινόησε αυτόν τόν τρόπο, ώστε νά γεννιοϋνται νέοι άνθρωποι καί νά μήν εξαφανισθεϊ τό γένος μας.

Ο θάνατος εϊναι ή πιό φοβερή άπειλή ενάντια στην ανθρώπινη ύπαρξη. Κανένα άλλο κακό δέν μπορεί νά συγκριθεϊ μαζί του. Ή μάλλον ό,τι όρίζουμε ως κακό εϊναι τέτοιο διότι άμεσα ή έμμεσα συνδέεται μέ τόν θάνατο. Εϊναι τό σημαντικότερο πρόβλημά μας, ό «έσχατος» (Α΄ Κο 15,26), ό κορυφαίος έχθρός μας. Παλεύουμε μαζί του σέ κάθε μας στιγμή. Μέ κάθε άνάσα μας διαδηλώνουμε τήν επιθυμία μας νά ζήσουμε, νά μήν πεθάνουμε. Καί δέν υποφέρουμε μόνον έμεις, αλλά καί ή κτίση όλόκληρη. Διότι ή πτώση του ανθρώπου, όπως λέει ό άπόστολος Παϋλος, υπέταξε στην φθορά καί όλη τήν δημιουργία (βλ. Ρω 8,19-22).

Ποιός, λοιπόν, θά μπορούσε νά μās σώσει απ' αυτήν τήν τραγική κατάσταση; «Ταλαίπωρος έγώ άνθρωπος! Τίς με ρύσεται εκ του σώματος του θανάτου τούτου;» (Ρω 7,24). Κανείς, παρά μόνον ό Θεός, «ό μόνος έχων άθανασίαν, φως οίκων άπρόσιτον» (Α΄ Τι 6,16). Μόνον αυτός εϊναι άθάνατος φύσει καί μπορεί νά μās μεταδώσει ζωή καί άθανασία. Καί τό έκανε. Τό δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, ό Υιός, προσέλαβε τήν θνητή φύση μας καί έγινε άνθρωπος. Καί αφού μέ τήν διδασκαλία του καί μέ τά σημεία του μās οδήγησε στην θεογνωσία, πέθανε γιά μās μέ θάνατο σταυρικό. Δέν ήταν δέσμιος του

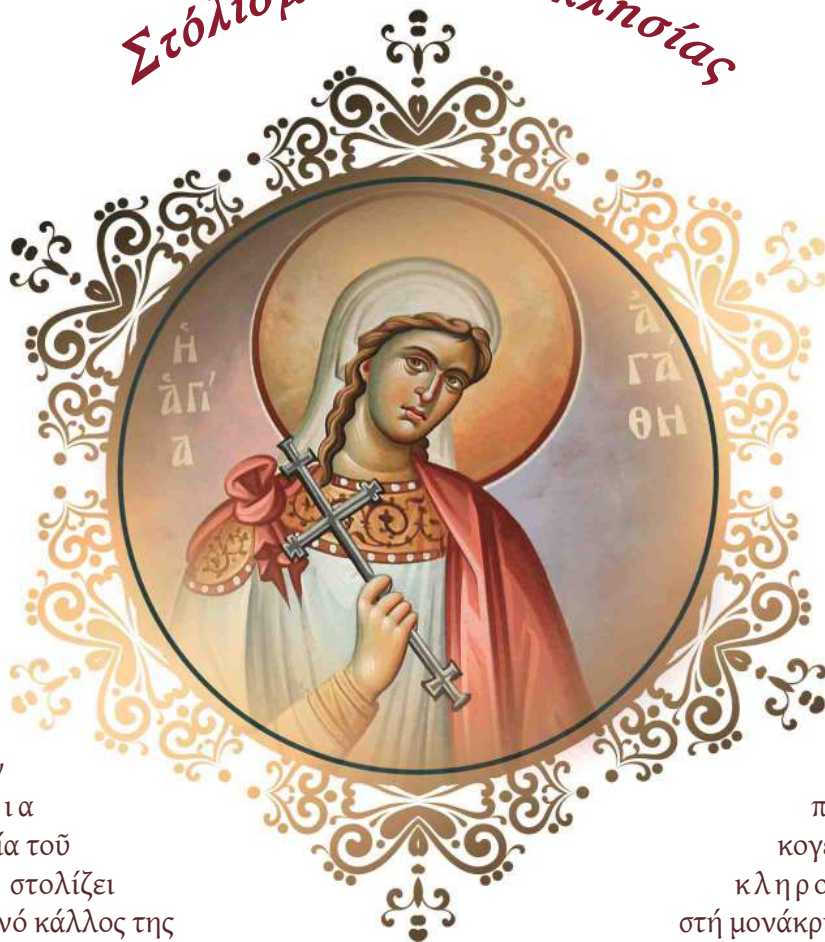
θανάτου. Πέθανε έπειδή τό θέλησε. Καί θέλησε νά πεθάνει, ώστε νά νικήσει στον έαυτό του τόν θάνατο καί νά αναστηθεϊ, γιά νά χαρίσει στην συνέχεια τήν αναστασή του σ' όποιον ένώνεται μαζί του καί γίνεται σώμα του. Γι' αυτό υπάρχει ή Έκκλησία. Τί εϊναι ή Έκκλησία; Εϊναι τό σώμα του αναστημένου Χριστού (Έφ 1,23). Όποιος γίνεται μέλος της μέ τά μυστήρια του Βαπτίσματος καί της θείας Εϋχαριστίας, κοινωνεί τήν ανάσταση του Χριστού καί γίνεται μέτοχός της. Αυτός δέν φοβάται πλέον τόν θάνατο, διότι ξέρει ότι «κι αν πεθάνει, θά ζήσει» (Ίω 11,26). Θά πεθάνει, αλλά όχι γιά πάντα. Κάποια μέρα, πού όρισε ό Κύριος, θά αναστηθεϊ, όπως αναστήθηκε ό Χριστός. Καί μέχρι τότε θά προγεύεται ως ψυχή τά άρρητα αγαθά του παραδείσου. «Ο θάνατος, λοιπόν, άφανίσθηκε καί νικήθηκε. Πού εϊναι, θάνατε, τό κεντρί σου; Πού εϊναι, άδη, ή νίκη σου;... Άς εϋχαριστοϋμε όμως τόν Θεό, πού μās δίνει τήν νίκη διά του Κυρίου μας Ίησου Χριστού» (Α΄ Κο 15,55.57).

Αυτά, λοιπόν, τά μεγάλα μαθήματα μās διδάσκουν τά δύο ψυχοσάββατα: Ότι ό Θεός δημιούργησε τόν άνθρωπο από άγάπη. Ότι ό άνθρωπος παραδόθηκε στον θάνατο έπειδή παράκουσε τήν έντολή του δημιουργού του. Ότι ό Θεός δέν τόν έγκατέλειψε, αλλά έγινε καί άνθρωπος καί πέθανε καί αναστήθηκε γιά νά τόν σώσει. Ότι, τέλος, οί νεκροί μας δέν χάθηκαν, άλλ' ως ψυχές προσδοκούν τήν κοινή ανάσταση πού θεμελιώνεται στην ανάσταση του Χριστού.

Έναπόκειται σέ μās νά τά αξιοποιήσουμε γιά τόν πνευματικό μας καταρτισμό καί τήν σωτηρία μας.

Εϋ. Άλ. Δάκας

Στόλισμα τῆς Ἐκκλησίας

Τήν
πανώρια
Ἐκκλησία τοῦ
Χριστοῦ στολίζει
μέ τό ἀγνό κάλλος της
ἡ «μεγαλώνυμος» μάρτυς
Ἀγάθη. Ἀποθέτει μέ ἱεροπρέπεια στά
πόδια τοῦ Χριστοῦ πού ἀγάπησε τόν πο-
λύτιμο κροσσωτό της. Ἀντιπροσφέρει μέ
εὐγνωμοσύνη στόν Νυμφίο της Χριστό
«ἐνδοξο πορφυρίδα» βαμμένη μέ τό νε-
ανικό της αἶμα. Παραδίδει τόν πρῶτο πό-
θο της στόν Ἰησοῦ «ἀγαλλομένη». Ἐπι-
λέγει πάνω ἀπό ὅλα «τά τοῦ κόσμου ἡ-
δέα» τοῦ Χριστοῦ τήν τερπνότητα.

Ἀπό τό 251 μ.Χ. φυλάγει ἡ Ἐκκλησί-
α μας τήν πολύτιμη κατάθεση τῆς νεα-
ρῆς ἀγαθωνύμου μάρτυρος -κόσμημα
ἄφθαρτο, θησαυρό ἀδαπάνητο. Εὐγενής

καί εὐ-
πορη ἡ οἰ-
κογένειά της
κληροδότησε
στή μονάκριβη θυγα-
τέρα της πλοῦτο, δόξα, σώ-
ματος ωραιότητα, ἀλλά καί καλλονή
ψυχῆς. Οἱ γονεῖς της -εἰδωλοάτρες- τήν
κατέστησαν ἐκλεκτή καί περίβλεπτη μέ-
σα στό Παλέρμο, πού ἦταν ὁ τόπος τῆς
καταγωγῆς της. Ἡ μικρή Ἀγάθη ἔμεινε
ἀρκετά νωρίς μόνη, ἴσως γιά νά γνωρί-
σει τόν μοναδικό Θεό καί ποθεινότατο
Νυμφίο τῆς ζωῆς της.

«Σκληρός τύραννος» χαρακτηρίστη-
κε ὁ αὐτοκράτορας Δέκιος μέ τό διά-
ταγμά του γιά τήν καταστολή τῆς χρι-
στιανικῆς πίστεως τόν Ἰανουάριο τοῦ 250.
Ἡ Ἀγάθη ἀπλά καί ἀβίαστα ὁμολόγησε

τήν πίστη της στόν Χριστό. «Τὰς αἰωνιζούσας ἀποσκοποῦσα ἀμοιβὰς» δέν δέλιασε μπροστά στόν ψυχικό βιασμό πού τῆς ἄσκησε ὁ «δυσμενής» ἔπαρχος τῆς Σικελίας Κυντιανός. Ὁπλισμένη μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καταφρόνησε τή δεινή μανία του. «Ματαιόφρων ὑπάρχων ὁ τύραννος», τήν ἔβαλε ν' ἀντιπαλαίψει μέ μία ἄπιστη γυναίκα, τήν Ἀφροδισία, καί τίς θυγατέρες της. Ἐστρεψε τελείως τά μάτια τῆς καρδιάς της ἡ ἀήττητος μάρτυς στή μακαριότητα τοῦ Παραδείσου. Μέ στερρό τό φρόνημα νίκησε τά δελεάσματα καί τίς ἀπειλές.

«Ἠγλαΐσμένη» ἡ ἀκήρατος νύμφη τοῦ Ζωοδότου πορεύεται τή μαρτυρική πορεία της μέ ἕναν πόθο: νά στολίσει τήν ψυχή της καί νά τήν ἐτοιμάσει γιά νά τήν προσφέρει «καθωραϊσμένη καί λελαμπρυσμένη» στόν νυμφίο της Χριστό. Στά ἐπώδυνα βασανιστήρια πού ἀκολούθησαν ἡ ἔνδοξη μάρτυς ἔμεινε πιστή στήν «ἄνω κλήση». Ἐξουθενωμένη καί καταπληγωμένη τήν ἔριξαν στή φυλακή. Ὁ Κύριός της ὅμως τή δόξασε, θεραπεύοντας ὅλες τίς πληγές της. Ἀσυγκίνητος ἔμεινε ὁ ἔπαρχος ἀπό τό ὀλοφάνερο θαῦμα. Ἐδωσε ἐντολή νά τή σύρουν πάνω σέ πυρακτωμένα ὄστρακα. Τότε ἕνας φοβερός σεισμός τάραξε ὅλη τήν περιοχή. Πολλά σπίτια γκρεμίστηκαν. Τά θύματα ὑπῆρξαν ἀρκετά, ἀκόμη καί μέσα στό παλάτι. Οἱ κάτοικοι συγκλονισμένοι διαμαρτυρήθηκαν. Ἡ Ἀγάθη «ἄφθορος» ἐπέστρεψε στή φυλακή. Ἐκεῖ στό δεσμητήριό της προσευχόμενη τή βρῆκε τό τέλος τῶν παλαισμάτων της στή γῆ καί ἔφτασε ἡ ὥρα τῆς συνάντησής της μέ τόν οὐράνιο Νυμφίο στίς 5 Φεβρουαρίου τοῦ 251.

Στή φτώχεια τοῦ σήμερα πλησιάζουμε στόν θησαυρό σου, εὐλογημένη ἀγία τοῦ Θεοῦ, νά μᾶς ντύσεις μέ τά πολυτίμητα ἐνδύματά σου, νά μᾶς στολίσεις μέ τά ὀλόλαμπρα διαδήματά σου: Τήν «προθυμίαν τῆς ἀθλήσεώς» σου συλλέγουμε ἀπό τά ραπίσματα, τούς λογχισμούς ἐπάνω στήν κρεμάλα καί ἀπό τήν πληγή τοῦ ἀποκομμένου σου μαστοῦ, πού δέχτηκες μέ χαρά. Ἄς ἔρθεις νά μᾶς ἐνθαρρύνεις γιά νά νικήσουμε τή ράθυμη διάθεσή μας γιά κάθε θυσία γιά τόν Θεό. Τήν πνευματική ἀνδρεία σου, πού κατέστησε τό ἀπαλό σου σῶμα πιό ἰσχυρό κι ἀπό τό σίδηρο καί τή φωτιά, παραλαμβάνουμε κληρονομιά ἱερή ἐμεῖς ἡ γενιά τῆς δειλίας, τῆς ἀτολμίας. Τό κλέος τῆς πίστεώς σου ἐπιζητοῦμε μέσα στήν ὀλιγοπιστία μας στίς δυσκολίες. «Γενοῦ προστασία, τῶν δεινῶν ἐξαιρουμένη καί πειρασμῶν, ζάλης τε καί θλίψεως...». Τήν παρθενία σου «χαρμονικῶς» τιμοῦμε καί τολμοῦμε νά τήν ἐπιθυμοῦμε στήν ἐποχή πού περιπαίζεται ἡ ἀγνότητα.

Ἄς γίνεται ἡ πρεσβεία σου στίς ψυχές μας κραταιά προστασία ἀπό τή λάβα τῆς ἁμαρτίας πού μᾶς κυκλώνει, ὅπως τότε, ἕνα χρόνο μετά τήν κοίμησή σου, τό λείψανό σου ἔσβησε τή λάβα τοῦ ἡφαιστείου τῆς Αἵτνας. Ἀσπαζόμαστε τοῦ ἐνταφιασμοῦ σου τόν τόπο καί ἐμπνεόμαστε ἀπό τή χαραγμένη ἐπιγραφή: «Νοῦς ὁσιος, αὐτοπροαίρετος, τιμὴ ἐκ Θεοῦ καί πατρίδος λύτρωσις». Ἀνεκτίμητο τό στέμμα σου στόν οὐρανό. Θαμπώνει τούς ἀπίστους, τιμᾷ τούς πιστούς, καλλύνει τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ στό πέρασμα τῶν αἰώνων.

Οὐρανοδρόμος

Μάθημα
προσευχῆς,
μεγάλο καί
ἀποκαλυπτι-
κό, συνιστᾷ ὁ
129ος ψαλμός.
Πεπειραμένος

στό θέμα αὐτό ὁ Δαβίδ, γίνεται ἔμπνευση
καί ὁδηγός γιά κάθε ψυχή πού ἀποζητᾷ
τόν Θεό καί τήν συνάντησή μαζί Του.

Ἀνιχνεύοντας τά μυστικά τοῦ θεό-
πνευστου ψαλμωδοῦ, διαπιστώνουμε ὅτι
ἔχει μεγάλη δύναμη ἡ ἐπίμονη θερμή
προσευχή· «ἐκ βαθέων κραυγάζει» (βλ. στ.
1) ὁ Δαβίδ πρὸς τόν Θεό, κι εἶναι βέβαιος
ὅτι θά εἰσακουστεῖ. Παρότι νιώθει βυθι-
σμένος μέσα στήν ἄβυσσο τῆς ἁμαρτίας
καί παλεύει μέ τά κύματα τῶν ἀνομιῶν
του, ἐντούτοις δέν χάνει τήν ἐλπίδα του.
Δέν τήν στηρίζει στήν δική του ἀγιότητα
ἀλλά στόν Κύριο. Γιά τόν ἑαυτό του ἐκ-
φράζεται μέ συντριβή· ἐάν ἀνομίας παρα-
τηρήσης, Κύριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται; (στ.
3). Ἄν ὁ Κύριος θελήσει νά ἐξετάσει τίς ἁ-
μαρτίες του... Ἀλλά καί ποιός τάχα ἀπό
τούς ἀνθρώπους, ἂν ἀναλογιστεῖ τίς ἁ-
μαρτίες του, θά τολμήσει νά σταθεῖ ἐνώ-
πιον τοῦ Θεοῦ;

Πολλές φορές πράγματι ἡ ἁμαρτωλό-
τητά μας, ἀντί νά μᾶς ὠθήσει στήν προσ-
ευχή, μᾶς ἀπομακρύνει ἀπ' αὐτήν καί μᾶς
σπρώχνει στήν ἀπελπισία. Μᾶς βάζει τόν
λογισμό: «Μέ τί μοῦτρα νά παρουσιαστῶ

Ψαλμός 129ος: Μυστική κραυγή (Β')

ἐγώ στόν Θεό καί νά προσευχηθῶ;». Δέν
ἔχουμε τότε τήν παρηρσία νά πλησιάσου-
με στόν θρόνο του γιά νά ζητήσουμε βοή-
θεια. Ὁ ψαλμωδός Δαβίδ, ἐνῶ συναισθά-
νεται πώς εἶναι ἀνάξιος νά στέλνει προσ-
ευχές, ἐντούτοις ἐπιμένει νά κραυγάζει.
Ἀντλεῖ θάρρος καί παρηγοριά ἀπό τό ἀ-
πύθμενο ἔλεος τοῦ Κυρίου· ὅτι παρὰ σοί ὁ
ἰλασμός ἐστίν (στ. 4). «Τό ὅτι ἐδῶ εἶναι ἀν-
τί τοῦ ὄντως», ἐρμηνεύει ὁ ἅγιος Νικόδη-
μος ὁ Ἀγιορείτης. Ὅντως, στ' ἀλήθεια,
ἀπό τήν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ σάν ἀπό
ἀκένωτη πηγὴ ἀναβλύζει ὁ ἰλασμός, ἡ
ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας. Δέν ὑπάρχει
μεγαλύτερη παρηγοριά ἀπ' αὐτή τήν δια-
βεβαίωση τοῦ Κυρίου μας. Ὁ εὐαγγελι-
στής Ἰωάννης βεβαιώνει· «καί αὐτὸς ἰλα-
σμός ἐστὶ περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν» (Α'
Ἰω 2,2). Μόνοι μας δέν μπορούμε οὔτε τό
ὄνομα τοῦ Κυρίου νά ἐπικαλεστοῦμε οὔτε
κἂν τό SOS νά ἐκπέμψουμε. Στό ἔλεος τοῦ
Κυρίου στηριζόμαστε, στόν ἰλασμό του.

Ὁ Θεός, λοιπόν, δέν λογαριάζει τήν
ἁμαρτία; Τήν λογαριάζει, ἀλλά καί τήν
ἐξιλεώνει. Μ' ἓναν ὅρο βέβαια: Νά εἴμα-
στε δικοί του κι Αὐτός νά εἶναι δικός
μας. Αὐτό φανερώνει ὁ λόγος τοῦ Δαβίδ·
ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά σε, Κύ-
ριε, ὑπέμεινεν ἡ ψυχή μου εἰς τὸν λόγον
σου (στ. 5). Ὅσοι ἐπικαλοῦνται τόν Κύριο
καί ἐμπιστεύονται τόν λόγο του διατη-
ροῦν στενὴ σχέση μαζί του. Αὐτοὶ πού
δείχνουν πίστη καί μετάνοια, αὐτοὶ εἶναι

τοῦ Κυρίου καί ὁ Κύριος εἶναι δικός τους· αὐτοί μποροῦν καί ν' ἀπολαμβάνουν τό πλούσιο ἔλεός του.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς παλαιᾶς διαθήκης δέν γνώριζε τόν λόγο τοῦ εὐαγγελιστῆ ὅτι «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ» (Α΄ Ἰω 4,8). Γνώριζε ὥστόσο -ἀπὸ τῆ μερική ἀκόμη ἀποκάλυψη- ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος (βλ. ῥ'Εξ 34,6· ῥ'Αρ 14,18). Γι' αὐτό ἡ ἐλπίδα τοῦ Δαβίδ δέν δύνει ποτέ· ἤλπισεν ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τὸν Κύριον ἀπὸ φυλακῆς πρωῒας μέχρι νυκτός (στ. 6). Ἀπὸ τὰ βαθιὰ χαράματα μέχρι πού νυχτώνει, ἀλλὰ καί σ' ὅλες τίς περιστάσεις, ἀκόμη καὶ στὰ πιό σκοτεινὰ ἀδιέξοδα -πιὸ ζοφερά κι ἀπὸ τὰ σκοτάδια τῆς νύχτας- ἡ ἐλπίδα πρὸς τὸν Κύριο μένει «ἀειφεγγής», κατὰ τὸν Κ. Καλλίνικο, δέν σβήνει ποτέ.

Στὸ ἀπὸ φυλακῆς πρωῒας μέχρι νυκτός κρύβεται καί ἡ ἀδιάλειπτη προσευχή. Ὁλητὴν τὴν ἡμέρα ἐμεῖς πέφτουμε, κι ὁ Κύριος μᾶς ἀνορθώνει. Ὁλητὴν τὴν ἡμέρα ἔχουμε συνεχῶς στηριγμένη τὴν ἐλπίδα μας στὸ ἔλεός του. Βρισκόμαστε ἔτσι σέ ἀδιάλειπτη ἐπικοινωνία καὶ ἐπαφή καὶ συνεργασία μαζί του...

Αὐτὴ τὴν ἐλπίδα γεύτηκε ὁ ψαλμωδός καὶ καλεῖ ὅλο τὸν λαὸ νὰ τὴν μοιραστεῖ μαζί του· ἀπὸ φυλακῆς πρωῒας ἐλπιδάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον (στ. 6). Ἐνῶ φαίνεται ὅτι ὁ ψαλμὸς εἶναι μιὰ προσωπικὴ προσευχὴ ἐνὸς ἁμαρτωλοῦ πού κραυγάζει μέσα ἀπὸ μιὰ χαράδρα ἢ χαροπαλεύοντας στὸν βυθὸ τῆς θάλασσας, γίνεται ἀναφορά σέ ὅλο τὸν λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ. Τό σημεῖο αὐτὸ εἶναι πολὺ σημαντικό. Ἀποκαλύπτει τὸν σύνδεσμο τοῦ ψαλμωδοῦ μέ ὅλο τό

σῶμα τοῦ Ἰσραὴλ. Κι ἂν ὁ σύνδεσμος αὐτός ἦταν στενός στὰ χρόνια τῆς παλαιᾶς διαθήκης, γίνεται ἀκόμη οὐσιαστικότερος στὰ χρόνια τοῦ νέου Ἰσραὴλ, τῆς Ἐκκλησίας. Δέν μπορῶ νὰ ξεχωρίζω τὸν ἑαυτό μου ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἀκόμη κι ἂν τὰ μέλη τῆς ἔχουν ἀδυναμίες καὶ ἀτέλειες, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὅχι ἀπλῶς ὁ ἐκλεκτός λαὸς τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τό σῶμα στὸ ὁποῖο ἔθεσε κεφαλὴ τὸν ἴδιο τὸν Υἱό του! Ἐνωμένος στὸ σῶμα αὐτὸ ἔχω ἀνά πᾶσα στιγμή τό ἔλεος τοῦ Κυρίου!

Μέ τὴν ἀναφορά στὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου καὶ στὴν λύτρωση πού πηγάζει ἀπ' αὐτό κλείνει ὁ 129ος ψαλμός· ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις, καὶ αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ (στ. 7-8). Τί θαυμαστό, στ' ἀλήθεια! Ὁ Κύριος, πού εἶναι ὁ κριτὴς τοῦ Ἰσραὴλ, αὐτός εἶναι καὶ ὁ λύτρωτής του! Πῶς νὰ μὴν ἀναθαρρεύει ὁ πιστός λαός; Ἀπὸ τὴν φύση του ὁ δικαστής του ἔχει τὴν ἐπιθυμία νὰ παραγράψει χρέη! Πῶς νὰ μὴν εἶναι ἀταλάντευτη καὶ ἡ δικὴ μας ἐλπίδα στὸν Κύριο; Κι ἂν ἀκόμη βρεθοῦμε σέ βάραθρο ἁμαρτιῶν, τό μέγα τοῦ ἔλεος μᾶς ἀνασύρει. Ἀρκεῖ μόνο νὰ τοῦ φωνάξουμε -ἐκ βάθους καρδίας- ὅτι ποθοῦμε σωτηρίαν.

† Στ. Ν. Σάκκος

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Ἱερός Ναός Ἀγίου Φωτίου τοῦ
Μεγάλου, Θεσσαλονίκη

Κερί ἡ πηλός;

“Ένας από τούς συγγραφείς πού τά ἔργα του συμπεριλαμβάνονται στή Φιλοκαλική συλλογή εἶναι καί ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, ἡ «λύρα τοῦ Πνεύματος», ὅπως ψάλλει γι’ αὐτόν ἡ Ἐκκλησία μας. Ἐζήσε τόν 7^ο μ.Χ. αἰώνα. Ἐνῶ κατεῖχε ἐξέχουσα θέση στά ἀνάκτορα, ἄφησε τίς κοσμικές ἐξουσίες γιά νά ἐπιδοθεῖ σέ ἀσκητικούς ἀγῶνες. Συνέγραψε μάλιστα «ἀσκητικοθεολογικές» πραγματείες οἱ ὁποῖες εἶναι πολύ ὠφέλιμες.

Συγκεκριμένα, στά διακόσια κεφάλαια «περὶ θεολογίας πρὸς Θαλάσσιον»* ὁ ἅγιος Μάξιμος, ὁ «δυνατός στίς παραβολές» ὅπως παρατηρεῖ ὁ Μέγας Φῶτιος, ζωγραφίζει μπροστά μας μέ ἀγιογραφικές πινελιές μιά ὁμορφή εἰκόνα: Ὁ Θεός εἶναι «ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης» (Μα 4,2) καί ἡ γῆ μας λούζεται στό φῶς του. Κάθε ψυχὴ ἀδιακρίτως θωπεύεται ἀπὸ τίς ἀκτίνες τῆς ἀγαθότητος τοῦ θεοῦ ἐλέους. Ἐξαρτᾶται ὁμῶς ἀπὸ τὴν προαίρεση κάθε μιᾶς ψυχῆς, ἐπισημαίνει ὁ Ἅγιος, τί ἐπίδραση θά ἔχει πάνω της αὐτὸ τὸ θεῖο φῶς.

“Ὅταν μιά ψυχὴ εἶναι «φιλόουλη» καί «φιλόκοσμη», τότε σκληραίνει κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς νουθεσίας του, ὅπως «κατίσχυσεν» τότε «ἡ καρδία Φαραῶ» (Ἐξ 7, 13) καί ἔγινε ἀδιαπέραστη ἀπὸ τὸ θεῖο θέλημα. Ἔτσι ἀκριβῶς, σκληραίνει σάν τὸν πηλὸ καί αὐτοκαταστρέφεται ἡ ψυχὴ πού ἀντιστέκεται στή θεία βούληση.

Ἀντίθετα, ἡ ψυχὴ πού ἀγαπᾷ τὸν Θεό «μαλακώνει σάν τὸ κερί» κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἀγάπης του. Γίνεται μάλιστα εὐπλασθεῖ καί ἐπιτρέπει νά τυπωθεῖ πάνω της ἡ θεία σφραγίδα, καθιστώντας τὸν ἑαυτὸ της ἔμψυχο πρόσφορο καί «κατοικητήριον Θεοῦ» (Ἐφ 2,22).

«Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος», σημειώνει ὁ Ἅγιος σέ ἓνα ἄλλο κεφάλαιο, «πού κρατεῖ ἀβασίλευτο μέσα του, ὅπως ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ (βλ. Ἰη 10,12-13), τὸν ἥλιο τῆς δικαιοσύνης γιά ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας τῆς παρουσίας ζωῆς, χωρὶς νά περιορίζεται ἀπὸ τὴ νύχτα τῆς κακίας καί τῆς ἄγνοιας».

Ἀφθονο τὸ φῶς τοῦ «ἡλίου τῆς δικαιοσύνης» διαχέεται στὸν κόσμο μας. Πόσο τραγικοὶ εἴμαστε ὅταν κλείνουμε τίς γρίλιες τῆς ψυχῆς μας καὶ προσπαθοῦμε νά φωτίσουμε τὴν ὑπαρξή μας μέ ἐφήμερες δάδες! Εἶθε ἡ γῆ μας νά μὴν ἀναδειχθεῖ «σκεῦος κεραμέως», μιά γιγάντια πῆλινη σκληρόκαρδη σφαῖρα, ἀλλὰ νά φαντάζει σάν μιά τεράστια λαμπάδα πού θα ἀναλίσκεται ἀντλώντας φῶς ἀπὸ τὸν «ἥλιο», Πλάστη καί Δημιουργό της.

Δέσποινα Καλογεράκη

* Φιλοκαλία, τ. Β΄, σ. 105,12 & 130,31.

Άπό τίς ἐκδόσεις μας

Ἡ στοργή καί ἡ ἀγάπη

Ἡ ἀγάπη καί ἡ στοργή εἶναι ἡ βιταμίνη τῆς ψυχῆς. Ὅπως τό σῶμα μας ὑποφέρει καί ἀρρωσταίνει ὅταν δέν παίρνει τίς ἀναγκαῖες βιταμίνες πού τοῦ χρειάζονται, ἔτσι καί ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ σου πονεῖ καί ὑποφέρει ὅταν δέν τοῦ προσφέρεις ἱκανοποιητική τήν ἀγάπη σου καί τή στοργή σου. Καί ὅπως εἶναι ἀδύνατο νά ζήσει τό παιδί σου χωρίς ὀξυγόνο, χωρίς νερό καί χωρίς ψωμί, ἄλλο τόσο εἶναι ἀδύνατο νά ζήσει χωρίς στοργή καί ἀγάπη. Τό παιδί σου ἔχει ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπό τήν ἀγάπη σου γιά τήν ὁμαλή φυσιολογική του ἀνάπτυξη καί ἡ στοργή σου τοῦ εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητη γιά τήν ψυχική του ὑγεία καί ἰσορροπία.

Ὅταν λέω ὅτι τό παιδί σου ἔχει ἀνάγκη ἀπό τήν ἀγάπη σου, δέν ἐννοῶ μία ἀγάπη ἀόριστη καί νεφελώδη, οὔτε μία ἀγάπη πού περιορίζεται σέ συναισθήματα καί σέ λόγια, ἀλλά ἐννοῶ μία ἀγάπη συγκεκριμένη καί χειροπιαστή.

...

Τέλος, πρέπει νά σοῦ τονίσω πώς πρέπει νά ἀπασχοληθεῖς μέ τό παιδί σου καί

νά τοῦ προσφέρεις περισσή τή φροντίδα σου καί τή στοργή σου ἀπό τή στιγμή πού θά γεννηθεῖ, ἀπό τότε πού εἶναι στήν κούνια, γιατί μόνο ἔτσι θά μπορέσεις νά ἔχεις ψυχικό δεσμό μέ τό παιδί σου καί νά ἱκανοποιήσεις τίς βαθεῖες ψυχικές του ἀνάγκες γιά ἀγάπη καί προστασία. Διαφορετικά, ἂν διαπράξεις τό λάθος νά πεῖς πώς θά ἀσχοληθεῖς μέ τό παιδί σου ὅταν μεγαλώσει, γιατί τάχα τώρα εἶναι μικρό καί δέν καταλαβαίνει, ἢ γιατί δέν ἔχεις χρόνο καί δέν εὐκαιρεῖς αὐτήν τήν περίοδο, τότε φοβᾶμαι πώς τό παιδί σου θά παρουσιάσει σοβαρά προβλήματα ὑγείας καί συμπεριφορᾶς καί ὅταν θά θελήσεις ἢ μᾶλλον ὅταν θά ἀναγκασθεῖς ἀπό τίς περιστάσεις νά ἀσχοληθεῖς μέ τό παιδί σου, ἴσως τότε νά εἶναι πολύ ἀργά.

...

Τότε ἡ ἀγάπη σου, ἡ πλούσια καί ἀνεπιφύλακτη, θά εἶναι τό καλύτερο «ὀρεκτικό» πού θά ἀνοίγει τήν ὄρεξη τοῦ παιδιοῦ σου γιά τά γράμματα καί τό σχολεῖο καί θά μπορεῖ νά ἔχει πρόοδο καί ἐπιτυχία. Ἀλλωστε, θέλοντας νά σέ εὐχαριστήσει γιά τήν ἀγάπη σου, θά προσπαθεῖ μέ χαρά νά ἔχει καλή ἐπίδοση στό σχολεῖο, γιά νά μπορεῖ κι αὐτό νά σοῦ πεῖ: «Βλέπεις, μπαμπά, πού κι ἐγώ σέ ἀγαπῶ καί διαβάζω γιά νά εἶμαι καλός μαθητής καί νά μέ καμαρώνεις;».

Ἀρχιμ. Δ. Μπέκου,
Κάνε ἔξυπνο
τό παιδί σου,
σελ. 83-88.

Ματιές στη ζωή

ΟΧΙ ΑΠΛΩΣ «κολλημένοι» ...

Είναι τραγική διαπίστωση όλων πλέον πώς η σχέση των νέων με τις οθόνες είναι μια σχέση ζωής, σχεδόν από τη στιγμή που αρχίζει η ζωή τους. Οί έφηβοι περνούν περισσότερες από τέσσερις ώρες την ημέρα μπροστά στην οθόνη μόνο για τη διασκέδασή τους! Μελέτες στις ΗΠΑ αποκαλύπτουν πώς τό 10% των εφήβων εμφανίζει προβληματική συμπεριφορά λόγω έθισμού στο διαδίκτυο.

Ής μήν ανησυχοῦμε ὅμως. Τό Πανερωπαϊκό Δίκτυο Έθνικῶν Κέντρων Ένημέρωσης καί Έπαγρύπνησης ενημερώνει καί επαγρυπνά, διαδικτυακά! Κάθε δεύτερη μέρα τῆς δεύτερης εβδομάδας τοῦ δεύτερου μήνα τοῦ ἔτους -φέτος στίς 7 Φεβρουαρίου- ἐδῶ καί 14 χρόνια, διοργανώνει τόν ἑορτασμό τῆς ἡμέρας «Άσφαλοῦς Διαδικτύου», ὅπου παιδιά καί νέοι ἐνθαρρύνονται νά πάρουν θέση ὡς ψηφιακοί πολίτες τοῦ μέλλοντος συμμετέχοντας ἐνεργά σέ ἀνοιχτές συζητήσεις καί δράσεις.

Ήραγε, τά ἠλεκτρονικά διαδικτυακά

παιχνίδια, πού κυρίως ἀπορροφοῦν τούς ἐφήβους αὐτές τίς τέσσερις ὥρες ἡμερησίως, ἀνήκουν στά ἀσφαλή μονοπάτια γιά τούς ψηφιακούς πολίτες τοῦ μέλλοντος;

Άπό νωρίς τά ψηφιακά παιχνίδια ξεπέρασαν τόν ἀρχικό σκοπό τῆς δημιουργίας τους καί ἐξελίχθηκαν σέ ἠλεκτρονικά... ἀθλήματα (e-sports), ἀκόμα καί σέ ἐπαγγελματικό ἐπίπεδο, μέ διεθνή τουρνουά, ἐπίσημα πρωταθλήματα, ἐπαγγελματίες ἀθλητές, ἐντυπωσιακά χρηματικά ἔπαθλα καί μυθῶδεις παροχές σέ ὅσους διακρίνονται. Μία e-βιομηχανία ποικιλοτρόπως κερδοφόρα.

Τό πιό διαδεδομένο στόν χῶρο εἶναι τό LoL («League of Legends»). Ένα παιχνίδι μάχης πολλαπλῶν παικτῶν πού ἔχει «LoLάνει» πάνω ἀπό 100 ἑκατομμύρια ἐνεργούς παίκτες κάθε μήνα! Τό εὐρύτερο κοινό τοῦ gaming στή χώρα μας φτάνει τό μισό ἑκατομμύριο (τό 50% τῶν ἀγοριῶν ἀπό 13-18 ἐτῶν).

Τά μεγαλύτερα γεγονότα-σταθμοί τῆς χρονιάς γιά ὅλους τους «LoLόπληκτους»

Ἡ φθύαρη σιωπή

«Ὁ Θεὸς φανεροῦται κρυπτόμενος καὶ κρύπτεται φανερούμενος», εἶπε ἕνας ἅγιος τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ σοφὴ ρήσις ἐπαληθεύεται περίτρανα μπρὸς στὰ μάτια αὐτοῦ πού θά ρίξει μιὰ πιό προσεκτικὴ ματιά στὴ σημερινή ρωσικὴ γῆ... αὐτοῦ πού θά προσπαθήσει νὰ ἀφουγκραστεῖ τοὺς βουβούς ἤχους πού διαχέονται στὸν ἀέρα της... πού θά ὁσμισετὶ τὴν κεκαλυμμένη παρουσία τοῦ Θεοῦ σὲ ἕναν τόπο ὅπου ὁ Θεὸς πολεμήθηκε μέ μανία καὶ ἀνακηρύχθηκε «τό ὅπιον» τοῦ λαοῦ... Προφανῶς ὅμως, τό φερόμενο καταστροφικὸ ὅπιον δέν ἀποκοίμισε τὸν πιστό λαό, ἀλλὰ τὸν ἔθρεψε, τὸν πότισε, τὸν τράνεψε...

Στὴν πρωτεύουσα πόλιν, στὴ Μόσχα, ἀντικρύζει κανεῖς ἀπομεινάρια τῆς ἄρνησης -τά μαρμάρινα μασωλεῖα- πού κείτονται βουβά καὶ μιᾷ ἡ σιωπὴ τους. Κηρύττει σήμερα τὴν ὑπάρξη κάποιων ἀντίθεων δυνάμεων, μαρτυρεῖ τό πέρασμά τους ἀπὸ τὴν ἱστορία μέ τὸν πιό θλιβερά παγερό τρόπο, ἐπιβεβαιώνοντας περίτρανα τὸν λόγο τῆς Γραφῆς· «σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν» (Πρξ 26,14)... Καὶ ἀπέναντι στὸν μαρμάρينو μηδενισμό, ὁ ναὸς τῆς Παναγίας, τῆς μάνας τῆς Ζωῆς, πού μέ κάθε χτύπημα τῆς καμπάνας μαρτυρεῖ τὴ νίκη κατὰ τοῦ θανάτου. Προφανῶς τό γλωσσίδι τῆς καμπάνας, κι ἂν ἔχασε γιὰ λίγο τὴ λαλιά του, δέν ἀπολησμόνησε τὰ λόγια τοῦ ἀναστάσιμου καλέσματος. Οἱ σταυροὶ τῶν ἐπιβλητικῶν καμπαναριῶν, πού σκίζουν τὸν γαλανὸ ρωσικὸ οὐρανό, λαξεύουν θαρρεῖς στὰ σύννεφα τό «Χριστὸς Ἀνέστη»!

Τὰ παλάτια, τὰ χρυσάφια καὶ τὰ στέμματα, τὰ φλύαρα κενόδοξα στόματα τῆς ἱστορίας, στέκουν ὡς ἐπιτύμβιες στήλες τοῦ παρελθόντος, ἐνὸς ἔνδοξου ἀλλὰ παρελθόντος...

Ἡ ἁγία Ματρώνα, ἡ τυφλὴ ἁγία πού ἀξιώθηκε νὰ δεῖ μέ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τὰ ἄνθη τοῦ Παραδείσου, κηρύττει μέ τό εὐωδιάζον λείψανό

της ὅτι «Ἔστι δὲ πίστις πραγμάτων ἐλεγχος οὐ βλεπομένων...» (Ἐβ 11,1). Τό δέ γεγονός ὅτι συρρέουν ἑκατοντάδες πιστοὶ νὰ τό προσκυνήσουν συνιστᾷ τὴν ὑπόστασις τῶν «ἐλπιζομένων».

Ἀντικρύζοντας τίς ἀπέραντες ἐκτάσεις τῆς ρωσικῆς γῆς, σκέφτεται ὁ ἐπισκέπτης πὼς ἡ λαίλαπα τοῦ ἀθεϊσμοῦ σάν παγωμένο πέπλο στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων ἔδιδε γιὰ χρόνια τὴν ἐντύπωση τοῦ πνευματικοῦ χειμῶνα, ἀλλὰ γελάστηκε. Ὅπως φαντάζει τό χιόνι κυρίαρχο στίς ἀπέραντες αὐτές ἐκτάσεις γῆς ἀλλὰ τὴν ἀνοιξη προβάλλει ὁ καρπὸς πού στηρίζει τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου (βλ. Ψα 103,15), ἔτσι καὶ κάτω ἀπὸ τό βαρὺ φορτίο τοῦ ἀθεϊσμοῦ καὶ τῆς ἄρνησης μέστωσε ὁ καρπὸς τῆς πίστεως, πού τρέφει σήμερα μέ τὸν Ἄρτο τῆς Ζωῆς ἕναν βαθιὰ θρησκευόμενον λαό, τὸν ρωσικὸ λαό, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρο τὸν κόσμον· διότι ἡ ἀγιότητα δέν ἔχει διαστάσεις, δέν

ἔχει ἐθνικότητα, δέν περιορίζεται ἀπὸ ἐδάφη καὶ ὅρια κρατῶν...

Βγαίνοντας ἀπὸ τὴ Μόσχα, ἀπαντᾷ κανεὶς τὰ ρωσικὰ δάση. Εἶναι ἡ πράσινη ἔρημος τῶν ρώσων ἀσκητῶν, μέ τὰ θεόρατα λεπτόκορμα δέντρα πού κρύβουν λές τίς χάρες τῆς ἀνθρώπινης, ἀδάμαστης ψυχῆς. Εἶναι ριζωμένα στή γῆ, στό χῶμα, ἀλλά στραμμένα πρὸς τὸν οὐρανό. Τρέφονται ἀπὸ τὸ χῶμα ἀλλά διψοῦν γιὰ οὐρανό.

Στὴν κατάφυτη ἔρημο τῆς Ὀπτινα ψηλαφεῖ κανεὶς τὴν ἀόρατη παρουσία τοῦ κρυπτόμενου Θεοῦ. Περιπατώντας ἀνάμεσα στὶς πυκνές φυλλωσιές τῶν δέντρων νιώθει νὰ κατεβαίνει ὁ οὐρανός στὴν καρδιά του κι ἄς κρύβεται ἀπὸ τίς περήφανες κορφές τους. Φτάνοντας στὰ ξέφωτα ἀπαντᾷ τίς σκῆτες τῶν πατέρων τῆς Ὀπτινα, βυθισμένες στὶς γήινες ἀποχρώσεις τοῦ καφεπράσινου φανομενικά, ἀλλά λουσμένες στό γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ.

Καὶ γιὰ ὅλα αὐτά, πού δέν εἶναι στοχασμοί, μαρτυροῦν καὶ φλυαροῦν τὰ ἄφθαρτα ἄλλαλα λείψανα τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ. Ἀρκεῖ νὰ ᾗ κανεὶς αὐτιά ν' ἀκούει...

Ἐκεῖ ὅμως πού ὁ νοῦς καὶ ἡ ἀνθρώπινη σκέψη συνθλίβονται κάτω ἀπὸ τὸ

βάρος τῆς ἀγιότητος εἶναι οἱ κατακόμβες τοῦ Κιέβου. Ἡ καρδιά κατανύσσεται καθὼς περιδιαβαίνει τοὺς στενοὺς διαδρόμους τῶν κατακομβῶν, τῶν κελιῶν καὶ τάφων συνάμα, πού φιλοξενοῦν τὸ σκῆνωμα τοῦ ἀσκητοῦ ὁ ὁποῖος προσμένει τὴν ἀνάσταση.

Ἐνα τέτοιο φυτώριο οὐρανόδρομων χρωμάτων σωμάτων βρίσκεται στό Κίεβο. Μπορεῖ νὰ σιώπησαν τὰ ἀνθρώπινα στόματα ἀλλὰ «οἱ λίθοι κεκραάζονται» (Λκ 19,40), εἶπε ὁ Κύριος. Καὶ ἔκραξαν οἱ λίθοι, καὶ ἄλησαν τὰ σωθικά τῆς γῆς καὶ εὐωδίασε κι ἀνάβλυσε τὸ μύρο τῆς χάριτος: ἑκατό και πλέον σκηνώματα ἁγίων ἀσκητῶν, πού ἔζησαν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ἐποχὴ τοῦ χειμῶνα τῆς ἄρνησης, ζοῦν στὸν οὐρανό καὶ κηρύττουν «Ζῇ Κύριος»...

Ἡ πολυετής σιωπὴ τῆς ἀγιότητος, ὁ ψίθυρος τῆς ἀδούλωτης πίστεως δειλά πέρασαν ἀπὸ τίς χαραμάδες τοῦ χρόνου καὶ ἀκούστηκαν σάν ἅγια βροντή. Μέσα ἀπὸ τίς συμπληγάδες τῆς ἄρνησης, τῶν διωγμῶν, τῶν πειρασμῶν, ἡ ἴδια ἡ ἱστορία τῆς διωκόμενης ἐκκλησίας ἀνά τοὺς αἰῶνες ἀναφωνεῖ τὸν θεόπνευστο λόγο: «Ἐρχου, Κύριε...» (Ἀπ 22,20). Ἀμήν.

Δ. Ὀδίτης

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 5/2, Τελώνου καί φαρισαίου

«ὁ εἷς φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελώνης» (Λκ 18,10).

Σήμερα ὑπάρχει στήν κοινωνία ἕνα κύμα φαρισαίων, φοβερή μάστιγα μέσα στόν κόσμο. Εἶναι οἱ χριστιανοί πού δέν θέλουν νά ἀκούσουν γιά μετάνοια καί ἐξομολόγηση. Χρόνια ἔχουν νά ἐξομολογηθοῦν καί νά κοινωνήσουν καί ὁμως ἔχουν τό φρόνημα ὅτι εἶναι οἱ καλύτεροι ἄνθρωποι. Μήν τούς μιλήσεις γιά ἐξομολόγηση καί γιά μετάνοια. Γιατί νά μετανοήσω; Δέν σκότωσα, δέν ἔκλεψα, δέν μοίχευσα. Ἀδελφοί μου, ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή πού ἀρχίζει εἶναι μία εὐκαιρία! Νά πέσουμε στά γόνατα, νά χύσουμε δάκρυα, νά καθαρίσουν τά μάτια τῆς ψυχῆς μας καί νά

δοῦμε τόν Χριστό μας τόν ἐσταυρωμένο, πού ἦλθε καί ἔχυσε τό αἷμα του γιά μᾶς τούς ἁμαρτωλούς καί νά ποῦμε: «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ! Κύριε, μνήσθητί μου ἐν τῇ βασιλείᾳ σου! Πάτερ, ἡμάρτον εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιόν σου. Δῶσ' μου μία σταγόνα, Κύριε, ἀπό τό αἷμα σου νά μέ ξεπλύνει, γιά νά εἶμαι παιδί σου ἄξιο γιά τή βασιλεία σου!».

Κυριακή 12/2, Ἀσώτου

«καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ» (Λκ 15,22).

Τό δαχτυλίδι σημαίνει ὅτι ὁ πατέρας δίδει ἐξουσία στόν ἄσωτο, τήν ἐξουσία τῆς υἱοθεσίας, τόν ἀναγνωρίζει γνήσιο παιδί του. «Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ» (Ἰω 1,12). Τί μεγάλη ἐξουσία! Νά εἶσαι παιδί τοῦ Θεοῦ, κληρονόμος τῆς περιουσίας καί τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, συγκοινωνός καί συμμετοχος μέ τόν Θεό στήν αἰώνια βασιλεία! Ποίος ὑπουργός καί πρωθυπουργός καί πρόεδρος ἢ βασιλιάς ἢ ἄλλος ἄνθρωπος θαυμαστός τῆς γῆς ἔχει αὐτή τήν ἐξουσία; Καί αὐτή τήν ἐξουσία τή δίδει ὁ Θεός στό παιδί του πού ἀποστάτησε, πού καταπάτησε τό θέλημά του, πού κατήντησε ἐκεῖ πού κατήντησε! Γιατί; Διότι μετανόησε.

Κυριακή 19/2, Ἀπόκρεω

«πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ» (Μθ 25,41).

Εἶναι δυνατόν ὁ Θεός νά τιμωρήσει τούς ἄνθρώπους, ἀφοῦ ἀκόμη καί ἕνας

πατέρας συγχωρεῖ τό παιδί του ὅ,τι καί ἄν κάνει; Ὁ Θεός δέν τιμωρεῖ, ὁ ἄνθρωπος τιμωρεῖται. Ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει μέσα του τήν κακία καί τή διαφθορά, αὐτός τιμωρεῖται. Ὁ Θεός δέν τιμωρεῖ κανέναν. Σάν ἕναν πατέρα πού βγαίνει στήν πόρτα μέ ἀνοιχτή ἀγκαλιά καί περιμένει τά δύο παιδιά του πού ἔρχονται ἀπό τό σχολεῖο. Τό ἕνα παιδί πῆρε ἄριστα καί ἕνα βραβεῖο γιά μιά καλή του πράξη. Τό ἄλλο παιδί τιμωρήθηκε γιά μιά κακή πράξη μέ ἀποβολή καί μηδενίστηκε στό διαγώνισμα. Ἐνῶ ὁ πατέρας εἶναι ὁ ἴδιος καί περιμένει τά παιδιά, τό ἕνα παιδί πού πῆγε καλά ὁρμαεῖ στήν ἀγκαλιά του, γιατί σκέφτεται: «Ὁ πατέρας ἔμαθε καί βγῆκε νά μέ ἀγκαλιάσει». Τό ἄλλο παιδί στέκεται μακριά, γιατί λέει: «Ὁ πατέρας ἔμαθε τό κακό πού ἔκανα καί βγῆκε νά μέ τιμωρήσει». Ἐνῶ ὁ πατέρας νιώθει τήν ἴδια ἀγάπη καί γιά τά δύο του παιδιά. Νά λοιπόν τί εἶναι ἡ κόλαση καί τί εἶναι ὁ παράδεισος.

Κυριακή 26/2, Τυρινῆς

«ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ» (ΜΘ 6, 18).

Ὁ Θεός μᾶς παρακολουθεῖ. Καί ὅταν κάνουμε κάτι καλό, δέν εἶναι ἀνάγκη νά τό διατυμπανίσουμε. Τό βλέπει ὁ Θεός, τό γράφει. Ὅλα τά καλά εἶναι συν-ἀλλαγμα πού στέλ-
νομε στόν οὐρα-
νό. «Ὁ ἐλεῶν
πτωχόν δανεῖζει
Θεῷ». Ὅλα τά χρη-
ματιστήρια μπορεῖ νά
πτωχεύσουν καί νά διαλυ-

θοῦν, τό χρηματιστήριό τοῦ Θεοῦ δέν χάνει πο-
τέ. Περίοδος λοιπόν Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς!
Νά αὐξήσουμε τίς καταθέσεις μας, τά κεφάλαιά
μας στόν οὐρανό μέ τήν ἐλεημοσύνη μας! Νά
συγχωρηθοῦμε μέ κάθε ἐχθρό μας, νά ἀγαπήσου-
με τούς πάντες, νά νηστεύουμε καί ἀπό τροφές
καί ἀπό πάθη.

Στέργιος Ν. Σάκκος
(ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

Ἄννα Μελᾶ-Παπαδοπούλου, ἡ μάνα τοῦ στρατιώτη

«Ποτέ δέν εἶναι ἄργά», ἐπαναλάμβανε συχνά. Ἡ φράση αὐτή ἔγινε τό σύμβολό της, ὁ κανόνας τῆς ζωῆς της. Τή φιλοτέχνησε μάλιστα σέ ἡμερολόγια, πού ζωγράφισε ἡ ἴδια καί τά ἀπέστειλε σέ φίλους της ὡς ἀναμνηστικό, λίγο πρίν ἀναχωρήσει γιά τή γειτονιά τῶν ἀγγέλων. Κι ἀπό κάτω: «Ἄννα Μελᾶ-Παπαδοπούλου, ἡ Μάνα»...

Ἡ μάνα τίνος; Ἡ μάνα τοῦ στρατιώτη, τοῦ φτωχοῦ, τοῦ ἀρρώστου, τοῦ ὀρφανοῦ, ἡ μάνα ὅλου τοῦ κόσμου. Τέτοια στάθηκε ἡ Ἄννα Μελᾶ-Παπαδοπούλου, ἀδελφή τοῦ μακεδονομάχου Παύλου Μελᾶ, πρότυπο καί κορύφωση τῆς φιλαλληλίας, πού ὤφτασε ὡς τήν αὐταπάρνηση καί τήν αὐτοθυσία.

Τέταρτο ἀπό τά ἑφτά παιδιά τοῦ Μιχαήλ Μελᾶ καί τῆς Ἑλένης Βουτσινᾶ γεννήθηκε στή Μασσαλία τό 1871. Ὁ φιλότεχνος πατέρας της τήν ἐνθάρρυνε νά ἀναπτύξει τό ταλέντο της στή ζωγραφική, ἐνῶ ἀπό τήν εὐσεβῆ μητέρα της ἔμαθε νά ὑπηρετεῖ τόν πάσχοντα συνάνθρωπο. Εἵκοσι ἐτῶν παντρεύεται τόν Ἀπόστολο Παπαδόπουλο καί ἐγκαθίσταται μαζί του στό τσιφλίκι τῆς οἰκογένειάς του, στίς Ροβιές Εὐβοίας.

Ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἐγκατάστασής της στήν Εὐβοία συγκλονίζεται ἀπό τίς δυσκολίες τῶν ἀνθρώπων τῆς ὑπαίθρου καί περνᾷ στή δράση. Πολύ συχνά, μάλιστα, διέθετε τά χρήματα τοῦ συζύγου της, γιά νά τούς ἐνισχύσει οἰκονομικά. Στίς Ροβιές ἔφερε δάσκαλο, τόν ὁποῖο πλήρωνε ἐκείνη, νά διδάσκει τά παιδιά τοῦ χωριοῦ. Καί στή Λίμνη Εὐβοίας ἔχτισε σχολεῖο. Ἄνθρωπος μέ ἔντονες εὐαισθησίες, ἀλλά καί τεράστιες ψυχικές καί σωματικές ἀντοχές -«ἀγοροκόριτσο»- τήν χαρακτηρίζαν- ἐργάστηκε σκληρά, γιά νά συντρέξει τούς κατοίκους τῆς περιοχῆς. Κάποτε ἀποκοιμήθηκε, ἐνῶ ξενυχτοῦσε ἕνα ἄρρωστο παιδά-

κι. Ἀπό τότε ἡ ἀριστοκράτισσα Μελᾶ, κόρη τοῦ δημάρχου Ἀθηναίων, δέν ξανακοιμήθηκε σέ στρῶμα, παρά σέ κουβέρτα πού ἔριχνε ἐπάνω σέ σανίδα. Κατά τή διάρκεια τοῦ χειμῶνα ἡ οἰκογένεια μέ τά δύο παιδιά διέμενε στήν Ἀθήνα· ἐκεῖ ἡ Ἄννα δίδασκε κεντητική σέ ἄπορα κορίτσια.

Στίς 13 Ὀκτωβρίου 1904 ὁ ἀδελφός της Παῦλος Μελᾶς σκοτώθηκε στή Μακεδονία. Γιά λόγους μυστικότητας τῆς ἀποστολῆς του, οἱ σύντροφοί του ἔκοψαν τό κεφάλι καί τό ἔθαψαν ξέχωρα ἀπό τό σῶμα. Δύο ἀπό τά ἀδελφία του, ὁ Κωνσταντῖνος καί ὁ Λέων, πῆγαν νά βροῦν τούς χώρους ταφῆς. Ὁ Λέων ἀρρωσταίνει καί πεθαίνει τρεῖς μῆνες μετά τόν Παῦλο. Αὐτά τά τραγικά γεγονότα ἐπηρέασαν βαθιά τήν «Κυρά τῶν Ροβιῶν». Ἐκτοτε ἀφοσιώνεται ὁλοκληρωτικά στό φιλανθρωπικό ἔργο.

Τό 1912, όταν ξέσπασε ο Α΄ Βαλκανικός Πόλεμος, ή Άννα Παπαδοπούλου -παρά τίς έντονες αντίδράσεις τών οίκείων της- κατατάσσεται στόν στρατό ώς έθελόντρια νοσοκόμα μαζί μέ πολλές άλλες γυναίκες καί ακολουθεῖ τήν έκστρατεία στή Μακεδονία. Τό 1913 ξεσπᾷ ἐπιδημία χολέρας· μεταφέρει τότε σκηνές, ἄρρώστους καί «ὑποπτους» ἀσθενεῖς σέ ἓνα δασάκι μακριά ἀπό τό στρατόπεδο. Ἡ ἴδια δέν φεύγει οὔτε στιγμή ἀπό κοντά τους· γίνεται ὁ ἐπίγειος ἄγγελος παρηγοριᾶς τους. Κρεμᾷ σέ ἓνα δέντρο ἓναν μαυροπίνακα, γιά νά ἀνακοινώνει τίς ἐλλείψεις. Ὁ στρατιώτης, ὁ ὁποῖος δύο ἡμέρες ἀργότερα πλησιάζει, ἔκπληκτος διαβάζει πώς ζητᾷ ἓνα τσαπί καί ἓνα φτυάρι. Τά θέλει, γιά νά θάψει τούς πρώτους στρατιῶτες πού ὑπέκυψαν· μέχρι τότε ἔσκαβε τούς τάφους ἡ ἴδια μέ τά χέρια της!

Ἀπό τό 1912 ὥς τό 1922, δέκα ὁλόκληρα χρόνια, δέν στάθηκε στιγμή. Γύριζε ἀπό μέτωπο σέ μέτωπο, Μακεδονία, Ἡπειρο, Σερβία, Θράκη, Μικρασία, νά ἐνθαρρύνει, νά περιθάλπει τούς πολεμιστές, νά τούς μοιράζει ρούχα, φανέλες, κάλτσες, σκεπάσματα, φαγώσιμα, βιβλία καί λόγια ἐνθαρρυντικά καί παρήγορα.

Ποῦ τά ἔβρισκε; Τά λόγια στήν καρδιά της. Τά πράγματα τά συγκέντρωνε ἀπό παντοῦ. Εἶχε ξεσηκώσει τόν κόσμο. Ὅλοι τῆς ἔδιναν γιά τόν Στρατιώτη. Στίς πόλεις οἱ γυναῖκες, τά κορίτσια, δέν ἔκαναν ἄλλο, παρά νά ράβουν, νά ὑφαίνουν, νά πλέκουν μάλλινα γιά τόν Στρατιώτη καί νά τά δίνουν στήν ἀεικίνητη αὐτή γυναίκα, γιά νά πάει νά τόν βρεῖ μέ τόσους κινδύνους ἐκεῖ πού πολεμοῦσε καί νά τόν ντύσει, νά τόν ζεστάνει, νά τόν ἐγκαρδιώσει.

Κι ἐκεῖνοι, οἱ ἐτοιμοθάνατοι, οἱ πληγωμένοι στρατιῶτες, πού δέχονταν τή φροντίδα της, «μᾶνα» τήν ἀποκαλοῦσαν. Ἀκόμη καί οἱ Σέρβοι ἔτσι τήν ἔλεγαν στή δική τους

γλῶσσα: «σλάτκα μάικα» (=γλυκειά μας μᾶνα). Ἐτσι ὀνομάσθηκε «Μᾶνα τοῦ Στρατιώτη». Στή μνήμη της ὁ τίτλος αὐτός ἀποδόθηκε καί σέ άλλες ἐξέχουσες νοσοκόμες τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Κι ὅταν τά παλληκάρια ἔφευγαν, ἐκεῖνη τά νεκροστόλιζε· κι ἂν στό μέτωπο δέν ὑπῆρχε ἱερέας, ἡ «Μᾶνα» ἔλεγε τή νεκρώσιμη ἀκολουθία.

Ὅταν ὁ ἑλληνικός στρατός φεύγει γιά τή Μικρά Ἀσία, πηγαίνει ἀπό τίς πρώτες. Ἐντελῶς, ὅμως, ξαφνικά ἀποπέμπεται ἀπό τό μέτωπο μέ τήν κατηγορία τῆς φιλοβενιζελικῆς προπαγάνδας, ἐπειδή πάνω της βρέθηκαν φωτογραφίες της μέ τόν Βενιζέλο.

Πικραμένη ἀλλά ἄκαμπτη δέν παραιτεῖται ἀπό τό ἔργο της. Μετά τήν καταστροφή τοῦ '22 δραστηριοποιεῖται στήν ἀποκατάσταση τών ξεριζωμένων Μικρασιατῶν. Ἔργα της, ἐπίσης, εἶναι τό Σανατόριο τῆς Κορφοξυλιᾶς Ἀρκαδίας -ταξίδεψε ἡ ἴδια στήν Ἀμερική καί Αἴγυπτο καί διενήργησε ἐράνους- τό Σανατόριο τοῦ Πεύκου Ματσούκα, μία πτέρυγα στό νοσοκομεῖο «Σωτηρία» κ.ἄ. Γιά ὅλα αὐτά ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν τῆς ἀπένειμε τό μεγάλο βραβεῖο τῆς Αὐτοθυσίας, ἐνῶ συνολικά τιμήθηκε μέ 28 παράσημα.

Ὡστόσο, πολέμωντας μέ τό χτικιό, λαβώθηκε. Στίς 12 Φεβρουαρίου 1938, σέ ἡλικία 67 ἐτῶν, σταμάτησε νά χτυπᾷ ἡ φλογερή της καρδιά στήν Ἀθήνα. Τάφηκε στίς Ροβιές. «Ἐπese κατὰ τήν ἐκτέλεση τοῦ καθήκοντός της» ἡ ἡρώιδα Ἄννα Μελᾶ-Παπαδοπούλου, ἡ ψυχωμένη Ἑλληνίδα, πού ἀπό μικρή διάλεξε νά ἐφαρμόσει στή ζωή της τό ρητό-λόγο τῆς ἀρχαίας Ἀντιγόνης «θά ζῶ, γιά νά ἀγαπῶ» κι ἔκανε τή ζωή της ἀγάπη ἀληθινή, προσφορά θυσιαστική.

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

Αύρα ούρανοῦ

-Καληνύχτα μανούλα, ἀκούστηκε μέ τήν τραγουδιστή φωνή του ὁ Χαραλάμης.

-Καληνύχτα, παλληκάρι μου.

-Καί μήν ξεχάσεις αὔριο Κυριακή νά μέ ξυπνήσεις, γιατί θά μέ περιμένει ὁ παπα-Φώτης στήν ἐκκλησία.

Χαρισματικό παιδί μά καί χαριτωμένο. Εἶχε μάθει ἀπό μικρός νά ἐνώνει τά δάκτυλά του καί νά προσεύχεται, νά νιώθει τόν Θεό πατέρα, νά ἀγαπᾷ τή θεία λατρεία. Τόν εἶχε ἀγκαλιάσει καί ὁ ἱερέας τοῦ χωριοῦ, ὁ παπα-Φώτης, κι ἐκεῖνος ἐνιωθε χρέος του ἱερό νά ντύνεται κάθε Κυριακή «παπαδάκι» καί νά βοηθάει στό ἱερό. Πίστευε πώς ἄν ἔλειπε ἐκεῖνος, ἡ θέ-

ση του θά ἔμενε κενή. Καί τότε ποίος θά κρατοῦσε τό κερὶ στή Μικρή καί στή Μεγάλη Εἴσοδο;

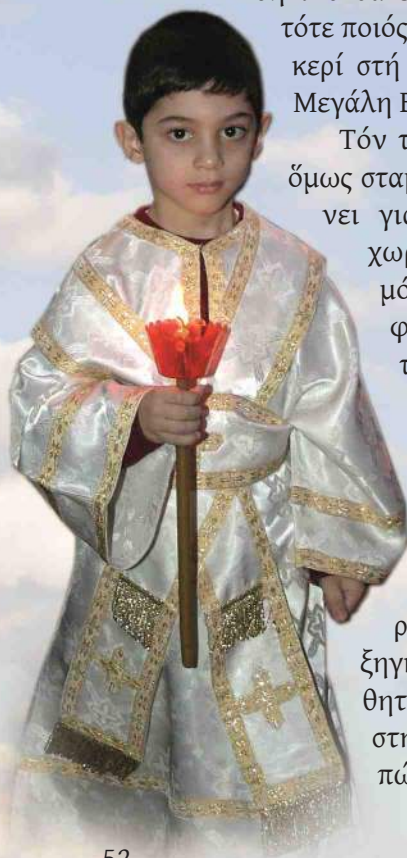
Τόν τελευταῖο καιρό ὅμως σταμάτησε νά βγαίνει γιά παιχνίδι στό χωριό καί μέ κόπο μόλις πού κατάφερνε νά ἐπιτελεῖ τήν κυριακάτικη διακονία του. Νά θύμωσε μέ κανέναν; Μά αὐτό δέν ἔγινε ποτέ! Γι' αὐτό δέν μποροῦσαν νά τό ἐξηγήσουν οἱ συμμαθητές του. Ἀκούστηκε στό χωριό πώς ἀρρώστησε.

Ἀλλά τί ἀρρώστια εἶναι αὐτή πού κρατάει τόσους μῆνες γιά ἓνα 8χρονο παιδί, πού μέχρι τώρα ἔτρεχε ἀκούραστα παίζοντας μέ τά ἄλλα παιδιά τοῦ χωριοῦ; Στό σχολεῖο τόν ἔφερνε πιά ὁ πατέρας του μέ τό αὐτοκίνητο, γιατί δέν ἄντεχε νά περπατήσει τόσο δρόμο...

Ἐνα πλήθος ἐξετάσεων χρειάστηκε γιά νά ὀδηγηθοῦν οἱ γιατροὶ στήν τελική διάγνωση: Μία πολύ σπάνιας μορφῆς μυοπάθεια θά συνόδευε τόν Χαραλάμην ἀπό δῶ καί πέρα...

Αὐτή ἡ αἰφνίδια καί ὀριστική ἀλλαγὴ στή ζωὴ τοῦ Χαραλάμην δέν στάθηκε δυνατή νά σβήσει τό χαμόγελο ἀπό τό πανέξυπνο βλέμμα του. Χρειαζόταν νά ἐπισκεπτεται τό Νοσοκομεῖο τῆς πόλης μιά φορά τόν μήνα γιά ἐξετάσεις καί πολλές φορές ἦταν ἀνάγκη νά μένει γιά νά νοσηλευεῖ κάποιες μέρες. Χρόνο μέ τόν χρόνο περιοριζόταν ἡ κινητικὴ δραστηριότητά του καί ἡ προσβολὴ τῶν μυῶν τοῦ θώρακα καί τῆς καρδιάς τόν ὀδηγοῦσε σταδιακὰ σέ ἀναπνευστικὴ καί καρδιακὴ ἀνεπάρκεια. Κι ὅμως, μέ τὴ βοήθεια τῶν δασκάλων καί καθηγητῶν πού ἔρχονταν στό σπίτι γιά τήν κατ' οἶκον διδασκαλία του, ὁ δεκατριάχρονος Χαραλάμης συνέχιζε νά εἶναι ὁ πρῶτος μαθητὴς τῆς τάξης του!

Σέ μία ἐφημερία στά τέλη τοῦ Αὐγούστου ἦρθε στήν Κλινικὴ μέ σοβαρὴ λοίμωξη τοῦ ἀναπνευστικοῦ. Δύσκολη ἐκείνη ἡ νύχτα... Δύσκολες καί οἱ μέρες πού ἀκολούθησαν... Ὡστόσο, ὁ ἀγαπητὸς σέ ὅλους τοὺς γιατροὺς καί νοσηλευτές Χαραλάμης συνεργαζόταν ἄψογα μέ ὑπομονή καί μέ εὐγνωμοσύνη σέ αὐτήν τὴν πάλι γιά τὴ ζωὴ.

-Τί κόσμος είναι αυτός πού πάει από τό κακό στό χειρότερο... Νά ποῦμε, Χαράλαμπε, στόν Θεό νά ρίξει φωτιά καί νά μᾶς κάψει; εἶπε ὁ διευθυντής τῆς Κλινικῆς περνώντας γιά ἐπίσκεψη ἀπό τόν θάλαμο τοῦ Χαράλαμπε.

-Ὅχι, γιατρέ, νά μήν ποῦμε στόν Θεό νά ρίξει φωτιά γιά νά μᾶς κάψει, ἀλλά νά τόν παρακαλέσουμε νά γίνει ὁ κόσμος μας καλύτερος!

Πέρασαν δύο μῆνες καί ἐνῶ περιμέναμε νά σταθεροποιηθεῖ γιά νά μπορέσει νά ἐπιστρέψει στό σπίτι, βρεθήκαμε μπροστά σέ μία τραγική ἐκπλήξη: τὰ ἐργαστηριακά ἀποκαλύπτουν ὀξεία νεφρική ἀνεπάρκεια. Οἱ ἰσορροπίες πλέον εἶναι πολύ λεπτές στήν ἀντιμετώπιση τοῦ παιδιοῦ καί οἱ ἀμυδρές ἐλπίδες γιά βελτίωση ἀρχίζουν νά σβήνουν...

Μά τί παιδί είναι αὐτό; Πῶς βρίσκει τό κουράγιο νά χαμογελά; Καί τό χαμόγελό του μεταγγίζει μία αὔρα οὐρανοῦ. Δέν εἶναι πῶς δέν ἀντιλαμβάνεται τήν κατάσταση. Εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη του στόν Θεό πατέρα πού ἀποπνέει ἀπό τή μυστική του προσευχή. Προχθές ἦρθε ὁ ἱερέας τοῦ Νοσοκομείου καί τόν κοινώνησε Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ. Νά ποῦ βρίσκει τή δύναμη τό «παπαδάκι» τοῦ χωριοῦ, πού μέ τήν καρτερία του προκαλεῖ τόν θαυμασμό ὄλων. Οἱ γονεῖς συμπαραστέκονται μέ στοργή. Οἱ νοσηλεύτριες μέ ἀγάπη. Οἱ γιατροί μέ ἐπιμονή. Καί ὅλοι ἐνδόμυχα ἤ φανερά παρακαλοῦμε τόν Θεό γιά τό θαῦμα.

Ἐνα πρῶι μετά ἀπό πολύωρη συζήτηση ὄλων τῶν γιατρῶν, καλοῦνται οἱ γονεῖς νά ἐνημερωθοῦν καί νά προετοιμαστοῦν γιά τή σοβαρή πιθανότητα δυσμενοῦς ἐξέλιξης τοῦ παιδιοῦ. Ἐπιστρέφουν δακρύβρεχοι στόν θάλαμο τοῦ Χαράλαμπε. Ἐκεῖ ὅμως πού σταματοῦν τὰ

ἀνθρώπινα πεπερασμένα ὅρια, ἀρχίζει δυναμική ἡ ἐπέμβαση τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χαράλαμπες ἀπρόσμενα ἀρχίζει νά βελτιώνεται. Ὅσοι δέν πιστεύουν, ἐκπλήσσονται καί ἀποροῦν. Ὅσοι πιστεύουν, χαίρονται καί δοξάζουν τόν Θεό.

Λίγες μέρες μετά τὰ Χριστούγεννα ἐτοιμάζεται ἡ Κλινική νά ξεπροβοδίσει τόν πανευτυχῆ Χαράλαμπε καί τούς γονεῖς του γιά τό χωριό τους. Μέσα στήν παγωνιά τοῦ χειμῶνα ἦταν θαρρεῖς ἡ πιό ζεστή στιγμή γιά ὄλους.

-Τί δῶρο θέλεις νά σοῦ κάνουμε, Χαράλαμπε, γιά τὰ Χριστούγεννα; Ποιά ἐπιθυμία ἔχεις πρὶν φύγεις ἀπό τήν Κλινική;

-Ἄν γίνεται νά πάω νά προσκυνήσω στόν τάφο τοῦ ἀγίου Παΐσιου, γιατρέ...

Ποιός μπορούσε νά ἀντισταθεῖ σέ μία τέτοια ἄγια ἐπιθυμία μιᾶς εὐσεβοῦς παιδικῆς ψυχῆς πού ἀγαποῦσε τόν Θεό καί τούς ἀγίους του; Καί βρέθηκε τρόπος νά ἐκπληρωθεῖ ἡ ἐπιθυμία τοῦ παιδιοῦ.

Στό μοναστήρι στή Σουρωτή, τήν ὥρα πού μπαίναμε στόν ναό -νά ἦταν τυχαῖο;- ἀγιογραφοῦσαν οἱ μοναχές τήν εἰκόνα τοῦ ἀγίου Χαράλαμπε. Ἱεουργός τοῦ Ὑψίστου καί μάρτυρας ὁ Ἅγιος, ἀγάπησε τόν Θεό καί πρόσφερε τό αἷμα του ἀντίδωρο στήν ἀναίμακτη θυσία τοῦ Χριστοῦ. Μάρτυρας καί ὁ μικρός Χαράλαμπε, μέ τή χαρούμενη ὑπομονή στήν ἀσθένειά του, στάθηκε μέ δέος μπροστά στόν Ἅγιο του. Δέν ξέρω τί τοῦ εἶπε ἐκείνη τήν ὥρα μυστικά... Ἐνα εἶναι βέβαιο ὅμως, ὅτι ὁ Ἅγιος θά τόν σκεπάζει μέ τήν πρεσβεία του καί θά τόν περιμένει ὅταν τόν καλέσει ὁ Κύριος κοντά του γιά νά τόν στεφανώσῃ καί νά τόν κατατάξῃ «μετά τῶν ἀγίων του, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος».

Β. Ἀ., Παιδιάτρος

Χριστιανή μητέρα!

Μνημείο πολύτεκνης μάνας ἐπαρχίας Ἀμμοχώστου, Λιοπέτρι

Σήμερα, 2 Φεβρουαρίου, γιορτή της Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου, γιορτάζουν οἱ μητέρες, οἱ πιστές καί εὐσεβεῖς μητέρες. Κι ἐγὼ διπλοστοχάζομαι. Στ' ἀλήθεια, σέ ποιά ἐποχή τάχθηκες νά ζῆς, χριστιανή μητέρα; Πόσα βέλη ἐξακοντίζονται καθημερινά πάνω σου πειρασμικά; Πόσες παγίδες ἔχουν στηθεῖ γύρω σου;

Ἄνεμοι ἀθεΐας, ἀπιστίας, ὕλισμοῦ φυσοῦν ἄγρια. Ἀσύστολα κατεδαφίζουν ἠθικές ἀρχές καί ἀξίες. Ἀποχρωματίζουν τήν ἑλληνορθόδοξη παράδοσή μας. Ναρκοθετοῦν τόν θεσμό τοῦ γάμου καί τῆς οἰκογένειας, ἀπογυμνώνοντάς τον ἀπό τήν ιερότητά του. Στό ὄνομα «τῆς ἀπελευθέρωσης τῶν σχέσεων» πόσες συζυγίες θρυμματίστηκαν, πόσα σπιτικά ξεκληρίστηκαν! Τραγικές φιγοῦρες τά τρυφερά προσωπάκια τῶν παιδιῶν, πού σφαδάζουν γιά τόν χαμό τῆς οἰκογενειακῆς

τους θαλπωρῆς, ἀπό τόν ἀναπάντεχο χωρισμό τῶν ἀγαπημένων τους γονιῶν. Καί τά δράματα δέν ἔχουν τέλος.

Ζῆς, χριστιανή μητέρα, σέ καιρούς πού τό λειτούργημα τῆς μητρότητας ὄχι μόνο δέν προβάλλεται, ἀλλά ὑποτιμᾶται. Δέν ἐγκωμιάζεται σήμερα ἡ προσφορά τῆς μητέρας, τῆς πολύτεκνης μάνας, πού στήνει μέσ στό σπιτικό της, παρόλη τήν οἰκονομική κρίση, βρεφικές κούνιες, γιά νά μή γεράσει ἡ πατρίδα μας καί ἀφανιστεῖ τό γένος μας. Ἀπεναντίας, ξεσποῦν πάνω της εἰρωνεῖς κι ἐλαφρότητες τῶν δῆθεν «ἐκσυγχρονισμένων». Ἔτσι, φτάσαμε στό σημεῖο οἱ θάνατοι νά ξεπερνοῦν τίς γεννήσεις. Λάθεψε ὁ οἰκογενειακός μας προγραμματισμός καί καταντήσαμε χώρα γερόντων καί παρακμῆς.

Σήμερα πού γιορτάζεις, χριστιανή μάνα, θέλω νά σοῦ πῶ καρδιόβγαλτα: Στάσου ὁλόρθη, πιστή στά ἰδανικά σου! Κράτα τό φρόνημά σου ἀκμαῖο! Μή σέ λυγίσουν ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἐργάζονται συστηματικά, ἐδῶ καί πολλά χρόνια, τήν ἀποδόμηση τῶν ἱερῶν καί τῶν ὁσίων. Μέσ στή μικρή κοινωνία, στό σπιτικό σου, ἄς βασιλεύει ὁ Θεός μας καί τό θέλημά του. Ἄς σιγοκαίει μέσα σου καί γύρω σου τό καν-

τήλι τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδας καί τῆς ἀγάπης, γιά νά 'ναι ἡ φαμελιά σου μιά «κατ' οἶκον ἐκκλησία». Μὴν ξεχνᾷς πὼς ὁ Δημιουργός σου ἔχει ἀναθέσει ἀποστολή ἱερή: Σ' ἔχει προικίσει νά εἶσαι ἡ μητέρα τῆς ζωῆς. Πρόσεχε! Μὴ σέ ξελογιάσουν οἱ ψευτοφιλοσοφίες τοῦ φεμινισμοῦ καί ἀποπροσανατολιστεῖς ἀπὸ τὴ μοναδική αὐτὴ ἀποστολή σου. Θά παγώσει τότε ἡ καρδιά σου, ἀλλὰ καί ὁ κόσμος μας, ἀπὸ τὴν ἀπουσία τῶν τρυφερῶν ὑπάρξεων.

Ἡ ζεστὴ παρουσία σου, τὸ εἰρηνικὸ σου χαμόγελο, ἡ πληρότητά σου, καθὼς σέ περιτριγυρίζουν τὰ χαριτωμένα σου «ἀγγελούδια», ἅς εἶναι μιά πειστικὴ ἀπάντηση σ' ὅλους ἐκείνους πού διακηρύττουν πὼς δῆθεν ἰσοπεδώνεται ἡ προσωπικότητά σου μέ τὴν ἀπόκτηση παιδιῶν.

Χριστιανὴ μάνα, εἶσαι ὁ χτίστης τοῦ σήμερα καί τοῦ αὔριο. Εἶσαι ἡ ἐλπίδα μας, γιά νά μὴ σβήσει ἡ πατρίδα μας, γιά νά λαμπρύνεται πᾶνω στὴ γῆ ἡ Ἐκκλησία μας.

Φεβρουάριος.

«Στά σπίτια τεχνητὴ ἡ ζεστασιά.

Κι οἱ ἔνοικοι ντυμένοι καλὰ

τῆς ἀδιαφορίας τῇ μοναξιά.

Εἶναι καί γιατί ἡ γυναίκα

ἀρνήθηκε τοῦ ρόλου της

τὴν προσφορά;

Τὴν Ἑλληνίδα κόρη,

μάνα καί γιαγιά

νά “στεριώνει” καί σήμερα

γκρεμισμένα “γιοφύρια”,

ἀφῆστε με νά δῶ ξανά».

Γ.Μ.

Τό παιδί θέλει κοντά του ἀνθρώπους θερμῆς προσευχῆς

Τό παιδί θέλει κοντά του ἀνθρώπους θερμῆς προσευχῆς. Ὅχι ν' ἀρκεῖται ἡ μητέρα στοῦ αἰσθητοῦ χάδι γιά τό παιδί της, ἀλλά νά προσφέρει συγχρόνως καί τό χάδι τῆς προσευχῆς. Τό παιδί αἰσθάνεται στοῦ βάθος τῆς ψυχῆς του τό πνευματικὸ χάδι, πού μυστικά στέλνει ἡ μητέρα του, καί ἔλκεται πρὸς αὐτήν. Νιώθει ἀσφάλεια, σιγουριά, ὅταν ἡ μητέρα μέ τὴ συνεχή, τὴν ἐπίμονη καί θερμὴ προσευχή της ἀγκαλιάζει τό παιδί της μυστικά καί τό ἐλευθερώνει ἀπ' ὅ,τι τό σφίγγει.

Οἱ μπτέρες ξέρουν νά ἀγχώνονται, νά συμβουλεύουν, νά λένε πολλά, ἀλλά δέν ἔμαθαν νά προσεύχονται. Οἱ πολλές συμβουλές καί ὑποδείξεις κάνουν πολὺ κακό. Ὅχι πολλά λόγια στά παιδιά. Τὰ λόγια χτυπᾶνε στ' αὐτιά, ἐνῶ ἡ προσευχὴ πηγαίνει στὴν καρδιά. Προσευχὴ χρειάζεται, μέ πίστη δίχως ἄγχος, ἀλλὰ καί καλὸ παράδειγμα.

Βίος καί Λόγοι

Γέροντος Πορφυρίου Κουσοκαλυβίτου,

σ. 423-424.

Διήγημα

«Τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν»

Ὁ κύρ Ἀνδρέας ἔβγαλε μιά φωνή ἀπόγνωσης καθώς ἀφήνοντας τὸ σακκάκι του πάνω στήν καρέκλα τῆς κουζίνας φάνηκε ἕνα ἄσπρο χαρτί πού προεξείχε.

- Τί ἔπαθες; τὸν ρώτησε ἀνήσυχη ἡ γυναίκα του πού ἦταν ἑτοιμη νά σερβίρει τὸ φαγητό.

- Ἔπρεπε νά περάσω ἀπὸ τὴν Τράπεζα νά καταθέσω σέ ἕνα λογαριασμό κάποια χρήματα πού μοῦ ἔδωσε τὸ ἀφεντικό μου, εἶπε ἐκεῖνος καί ξαναφόρεσε βιαστικός τὸ σακκάκι του.

- Καλά, πειράζει νά τὸ κάνεις αὔριο; ρώτησε μέ ἀπογοήτευση ἡ γυναίκα του.

- Τὸ ἀφεντικό ὅταν λέει γιὰ κάτι ὅτι εἶναι ἐπείγον, τὸ ἐννοεῖ! ἀπάντησε ὁ κύρ Ἀνδρέας καί δίχως ἄλλη κουβέντα ἔτρεξε γιὰ νά προλάβει τὴν Τράπεζα.

Βγῆκε βιαστικός στὸν δρόμο καί κοίταξε μέ ἀγωνία τὸ ρολόι του. Προλάβαινε δέν προλάβαινε. Εἶναι ἀλήθεια πὼς δέν ἔβλεπε καί δέν τὸν ἔνοιαζε τί γινόταν γύρω του, ὅμως παρόλα αὐτὰ δέν μπορούσε νά μὴν προσέξει ὅτι οἱ δρόμοι ἦταν γεμάτοι μέ παιδιά ντυμένα καρναβάλια καί μέσα στοῦ τρέξιμό του θυμήθηκε πὼς ἦταν Τσικνοπέμπτη!

Ἐφτασε λαχανιασμένος ἔξω ἀπὸ τὴν Τράπεζα καί εἶδε μέ ἀπελπισία τὸν ὑπάλληλο νά κλειδώνει τὴν πόρτα. Τοῦ ἔκανε νόημα νά τοῦ ἀνοίξει μὰ ἐκεῖνος ἔκανε πὼς δέν τὸν εἶδε. Κτύπησε τὸ τζάμι καί προσπάθησε μέ νοήματα νά τοῦ πεῖ πὼς

ἦταν κάτι ἐπείγον, μὰ ὁ ὑπάλληλος οὔτε πού γύρισε νά τὸν κοιτάξει...

Κάθισε σ' ἕνα παγκάκι πού βρῆκε ἀπελπισμένος. Τὰ παιδιά πού κυκλοφοροῦσαν ἐκεῖνη τὴν ὥρα στὸν δρόμο περνοῦσαν ἀπὸ μπροστά του δίχως νά γυρίσουν νά τὸν κοιτάξουν. Οὔτε καί κείνος τὰ κοίταζε.... Καί τότε ἀντιλήφθηκε πὼς τόση ὥρα ἔτρεχε στοὺς δρόμους δίχως τὴν τσάντα του, δηλαδή, δίχως τὰ χρήματα πού θά κατέθετε. Πάνω στή βιάση του ξέχασε νά πάρει μαζί του τὴν τσάντα του! Δέν ἤξερε τί νά κάνει, νά γελάσει ἢ νά νευριάσει μέ τὸν ἑαυτό του; Εὐτυχῶς πού δέν πρόλαβε τὴν Τράπεζα ἀνοιχτή! Ρεζίλι θά γινότανε! Τί θά ἔλεγε τὸ πρῶι στό ἀφεντικό του; Πρώτη του φορά τοῦ συνέβαινε νά ξεχάσει ἐντολή τοῦ ἀφεντικού του....

- Ἔ, βρὲ ἀδελφέ, ἄνθρωπος εἶμαι κι ἐγώ, τὸ ξέχασα! μονολόγησε προσπαθώντας νά πείσει τὸν ἑαυτό του.

- Μαμά, πάρε μου γύρο! Ὅλα τὰ παιδιάκια τρῶνε σήμερα, γιατί εἶναι Τσικνοπέμπτη!

Ὁ κύρ Ἀνδρέας γύρισε καί κοίταξε πρὸς τὸ μέρος πού ἐρχόταν ἡ φωνή. Μία νεαρή κυρία κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι ἕνα μικρὸ ἀγοράκι.

- Θά μοῦ πάρεις; ἐπέμενε ἐκεῖνο.

- Νικόλα μου, ἡ μαμά ἔχει χρήματα γιὰ ψωμί καί γάλα μόνο, τοῦ ἀπάντησε τρυφερά ἐκεῖνη καί τὸ μικρὸ κατέβασε μέ

κατανόηση αλλά και μέ φανερή θλίψη τό κεφάλι του.

- Μέ συγχωρείτε, ... άκουσα δίχως νά τό θέλω!

‘Ο κύρ Άνδρέας είχε πιά ξεχάσει και τήν κατάθεση και τό άφεντικό του και πλησίασε μέ συστολή τή μητέρα και τό μικρό άγόρι.

‘Η μητέρα τόν κοίταξε δακρυσμένη κι ό κύρ Άνδρέας χάιδεψε στοργικά τό κεφαλάκι του μικρού.

- Σās παρακαλώ, μέρα πού είναι, επιτρέψτε μου νά αγοράσω έγώ τόν γύρο του παιδιού... Έχει δίκιο, Τσικνοπέμπτη σήμερα καιί...

‘Ο κύρ Άνδρέας δέν ήταν και πολύ καλός στίς δημόσιες σχέσεις, γι’ αυτό πρίν προλάβει ή μητέρα νά απαντήσει τής άφησε στά χέρια τό μοναδικό πενηντάευρο πού είχε στην τσέπη του σακκακιού και δίχως νά τής δώσει ευκαιρία νά αντιδράσει απομακρύνθηκε συγκινημένος.

Δέν γύρισε νά κοιτάξει ό κύρ Άνδρέας τά βουρκωμένα γεμάτα ευγνωμοσύνη μάτια τής μητέρας. Άκουσε μόνο τό μικρό άγόρι πού φώναζε: «Yes! Θα πάρουμε για όλους!».

Τάχυνε τό βήμα του ό κύρ Άνδρέας καθώς σκέφτηκε τή γυναίκα του πού περίμενε νά σερβίρει. Ένιωθε μία χαρά, μία χαρά! Άν προλάβαινε τήν Τράπεζα, δέν θα συναντούσε έξω τή μητέρα μέ τό παιδί, δέν θα άκουγε τή συνομιλία τους!

Έφερε στον νοϋ του αυτό πού του είπε ένας φίλος του ιερέας:

- Τίποτε στη ζωή μας, Άντρέα, δέν είναι τυχαίο· «τοίς αγαπώσι τόν Θεόν, πάντα συνεργεί εις αγαθόν!».

- Έγώ, παπα-Γιώργη, τό ξέρεις πώς πολλά πολλά μέ τόν Θεό δέν έχω, του είχε πει ό κύρ Άνδρέας κι εκείνος χαμογέλασε μέ συγκατάβαση.

- Έχει όμως Έκείνος μαζί σου, του άπάντησε μέ νόημα. Είσαι καλός άνθρωπος, Άντρέα, τίμιος και πονόψυχος! Μία μέρα θα κερδίσει ό Θεός και τήν καρδιά σου!

Πλησίαζε πιά στό σπίτι του και τό μόνο πράγμα πού τόν άπασχολούσε τώρα ήταν ή πείνα πού θέριζε τό στομάχι του. Σίγουρα κάτι γιορτινό θα μαγείρευε ή κυρά του σήμερα. Εκείνη κρατούσε τήν παράδοση, κάτι κρεατικό θα είχε έτοιμάσει. Σκέφτηκε τόν πιτσιρίκο μέ τόν γύρο και χαμογέλασε....

Ούτε πού κατάλαβε πότε του επιτέθηκαν, από πού βγήκαν, πώς τόν τράβηξαν και τόν έσυραν στό στενό δρομάκι. Βρέθηκε νά στέκεται έντρομος μπροστά σε δύο μασκοφόρους πού κρατούσαν μαχαίρι.

- Δώσε γρήγορα όσα λεφτά έχεις, του είπε άγρια ό ένας.

Σήκωσε ψηλά τά χέρια του ό κύρ Άνδρέας και χαμογέλασε σ’ αυτόν πού του μίλησε.

- Δέν έχω ούτε ένα ευρώ, παλληκάρι μου, ψάξε με!

‘Ο ένας άκουμπούσε τό μαχαίρι επάνω του κι ό άλλος έψαχνε. Τίποτε άλλο εκτός από τό χαρτί μέ τόν λογαριασμό τής Τράπεζας δέν βρήκανε.

- Τά κατάθεσες, μπαγάσα, έ; ούρλιαξε μέσα στ’ αυτί αυτός πού κρατούσε τό μαχαίρι. Τήν άλλη φορά θα σε προλάβουμε!

Έξαφανίστηκαν μέ τόν ίδιο τρόπο πού έμφανίστηκαν. ‘Ο κύρ Άνδρέας έσιαξε τό σακκάκι του και συνέχισε τόν δρόμο του.

- Σ ευχαριστώ, Θεέ μου, έπιασε τόν έαυτό του νά λείει, σ’ ευχαριστώ πού δέν πήρα μαζί μου τήν τσάντα μέ τά λεφτά...

- Πρόλαβες; τόν ρώτησε μέ αγωνία ή γυναίκα του μόλις τόν είδε στην πόρτα.

- Μέ πρόλαβε ό Θεός, είπε και τής έ-

δειξε τήν τσάντα πού εἶχε παρατήσει μπαίνοντας πάνω στήν πολυθρόνα. Δέν εἶδες ὅτι τήν ξέχασα;

- Τήν εἶδα τήν τσάντα, ἀπάντησε παραξενεμένη ἐκείνη, μά νόμιζα πώς τά χρήματα τά εἶχες ἐπάνω σου γιά μεγαλύτερη ἀσφάλεια!

Ἄνοιξε τήν τσάντα ὁ κύρ Ἀνδρέας καί εἶδε μέ ἀνακούφιση τά χρήματα πού ἦταν μέσα.

- Γυναίκα, πιστεύεις στὸν Θεό; ρώτησε κοιτώντας τὴν συγκινημένος στὰ μάτια.

- Πιστεύω, Ἀντρέα μου, τό ξέρεις ὅτι πιστεύω!

- Κι ἐγώ! τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος καί κάθισε ἀνυπόμονος στή θέση του στό τραπέζι τῆς κουζίνας.

- Τί θά ἔλεγες, μέρα πού εἶναι, νά καλέσουμε τό βράδυ τὸν παπα-Γιώργη μέ τήν οἰκογένειά του γιά φαγητό;

- Τὸν παπα-Γιώργη; ρώτησε ξαφνιασμένη ἡ γυνάκα του.

- Ναί, τὸν παπα-Γιώργη! ἀπάντησε ὁ κύρ Ἀνδρέας. Τὸν ἀγαπᾶς, γυναίκα, τὸν Θεό! Τό ξέρω ὅτι τὸν ἀγαπᾶς! Κι ἐγώ τὸν ἀγαπῶ! ὁμολόγησε ταπεινά. Μπορεῖ νά μὴν τό ἤξερα, μά σήμερα εἶμαι σίγουρος πώς τὸν ἀγαπῶ. Τό βράδυ πού θά ἔρθει ὁ παπα-Γιώργης θά σᾶς πῶ μιά ἱστορία μέ τίτλο «τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν!». Τί μέ κοιτᾶς ἔτοιμη νά βάλεις τά κλάματα; Βάλε νά φᾶμε γιατί πεθαίνω τῆς πείνας!

«Ἐνα μικρό παιδί ἔστειλε σήμερα ὁ Θεός καί δύο κλέφτες γιά νά γυρέψει τήν ἀγάπη μου», ἔτσι θά ξεκινοῦσε τό βράδυ τήν ἱστορία του ὁ κύρ Ἀνδρέας, γιατί ἔτσι ξεκίνησε ἡ καρδιά του νά ἀγαπᾷ τὸν Θεό! Καί στ' ἀφεντικό του; Τί θά ἔλεγε τό πρῶι στ' ἀφεντικό του; Μά τήν ἴδια ἱστορία! Ὁ Θεός πού κανόνισε τά μεγάλα δέν θά κανόνιζε καί τά μικρά; «Τοῖς ἀγαπῶσι...», «τοῖς ἀγαπῶσι...».

Ἄ, παπα-Γιώργη χαρά πού θά κάνεις ἀπόψε! Χαρά πού θά κάνεις!

Ἑλένη Βασιλείου

Στεργίου Ν. Σάκκου,

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟ
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΩΝ
ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ,

τόμος Α'

ἓνας καλαίσθητος τόμος
480 σελίδων

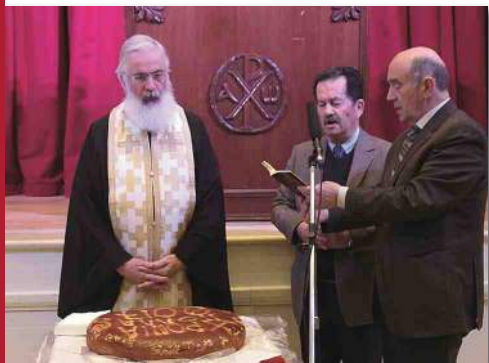
✓ Βοηθᾷ τὸν ἀναγνώστη νά κατανοήσῃ τά ἀγιογραφικά κείμενα καί νά τὰ προσεγγίσει βιωματικά, μέ ὁδηγὸ τήν πατερικὴ ἐμπειρία.

✓ Χρήσιμο ὄχι μόνο γιά ἱερεῖς, θεολόγους, ἱεροκήρυκες, κατηχητές, ἀλλὰ καί γιά κάθε χριστιανό, πού τροφοδοτεῖ καί ἀνανεώνει τὸν πνευματικὸ ἀγῶνα του μέ τὰ θεόπνευστα νάματα τῆς ἁγίας Γραφῆς.

Ζητήστε το στό Βιβλιοπωλεῖο μας

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

Καλή αρχή!

Ἡ πρώτη ἑσπερινή ὁμιλία τῆς Κυριακῆς γιά τό νέο ἔτος πραγματοποιήθηκε στίς 15 Ἰανουαρίου στήν αἴθουσα ἐκδηλώσεων τῆς Ἀδελφότητος, ἀπό τόν καθηγητή καί προκοσμήτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ. κ. Μιχαήλ Τρίτο. Ἡ ἐπίκαιρη ὁμιλία του μέ θέμα «Τό πρόβλημα τοῦ χρόνου καί ἡ πνευματική ἀξιοποίησή του» συνδυάστηκε μέ τήν καθιερωμένη κοπή Βασιλόπιτας.

Ὁ γλαφυρός καί ἐμπεριστατωμένος λόγος τοῦ ὁμιλητῆ μᾶς ἄφησε ἕνα αἶσθημα αἰσιοδοξίας, ἀλλά καί εὐθύνης γιά τή σωστή διαχείριση τοῦ χρόνου πού ὁ Θεός θέτει στή διάθεσή μας. Μέσα στήν Ἐκκλησία, πού εἶναι ὁ ἴδιος «ὁ Ἰησοῦς Χριστός παρατεινόμενος στούς αἰῶνες», κατά τόν λόγο τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου, εἶναι δυνατόν νά κερδηθεῖ τό χαμένο παρελθόν, καί τό μέλλον νά γίνει εὐχάριστη καρποφορία. Ὁ πιστός ἐλευθερωμένος ἀπό τά βάρη τοῦ παρελθόντος μέ τή μετανοία, καί ἀπό τόν φόβο τοῦ μέλλοντος μέ τήν ἐλπίδα, δραστηριοποιεῖται ὥστε νά ἀξιοποιήσει τό κάθε λεπτό τοῦ παρόντος. Ἔτσι νά μᾶς ἀξιώσει ὁ Θεός νά διέλθουμε «τὸν νέον ἐνιαυτὸν τῆς χρηστότητός Του»!

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα

Γιαζιτζή Ἀρετή, εἰς μνήμην συζύγου Δημητρίου, 100€ * Ἐγγόνια, εἰς μνήμην γιαγιάς Παναγιώτας, 20€ * Ἐρελιάδης Ἀναστάσιος, εἰς μνήμην Τριανταφυλλιάς Ἐρελιάδου, 100€ * Ἐρελιάδου Χαρίκλεια 150€ * Ξανθόπουλος Γεώργιος, εἰς μνήμην Καλλιόπης Βρετανοπούλου, 50€ * Ἀνώνυμος 250€ * Ἀνώνυμος, εἰς μνήμην πατρός, Ἀναστασίας καί Ὁλγας Μουρατίδου, 20€.

Γιά τήν Κατασκήνωση

Βελενίδης Δημήτριος 50€ * Γ.Π. 40€ * Δ.Ν. 50€ * Ἐγγονόπουλος-Παπαδόπουλος Βασίλειος, εἰς μνήμην Ἀνθούλας Παπαδοπούλου, 20€ * Κ.Ν. 550€ * Λεμονιά, εἰς μνήμην Ἀναστασίας Συμεωνίδου, 50€ * Μητσόπουλος Κωνσταντῖνος 200€ * Οἰκογένεια Τ. 480€ * Τ9 850€ * Π.Γ. 350€ * Π.Ν. 100€ * Π.π.Ν. 400€ * Π.Σ. 400€ * Τ.Χ. 40€ * Σύλλογος καθηγητῶν 4ου Γυμνασίου Πολίχνης, εἰς μνήμην Κυριακῆς Σουλτανίδου, 50€ * Ἀνώνυμος 100€.

Γιά τό Περιοδικό

Κεφαλίδου Γεωργία 20€ * Μπέτου Εὐθυμία 10€ * Σουλτανίδου Στέλλα 10€ * Χρηστίδου Ἀντωνία 20€.

Γιά Φιλανθρωπία

Μητάδη Ὀλυμπία 50€ * Μπακαγιάννη Ὁλγα 200€ * Οἶκ. Σφέτσου-Πνευματικάκη, εἰς μνήμην πατρός καί παπποῦ Ἐμμανουήλ, 200€.

ΑΠΟΚΡΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΑ ΔΡΩΜΕΝΑ

Ἀποκριά εἶναι ἡ νεοελληνική ἀπόδοση τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς λέξης «ἀπόκρεω» καί σημαίνει ἀποχή ἀπό τήν κρεοφαγία. Ἐλάχιστοι γνωρίζουμε ὅτι τό ἴδιο ἀκριβῶς σημαίνει καί ἡ ἰταλική *carnivale*, ἀπό τήν ὁποία προέρχεται τό γνωστό μας καρναβάλι.

Μέ τήν εἴσοδο στό Τριώδιο παρατηρεῖται ἔντονη δραστηριότητα σχετικά μέ τό καρναβάλι. Ἰδιώτες, σύλλογοι καί δημοτικοί φορεῖς «φιλοτιμοῦνται» νά ἀναβιώσουν τήν «παράδοση τοῦ καρναβαλιοῦ». Συχνά κινοῦνται μέ τόση φόρα, ὥστε ἐνοχλοῦνται τά μέγιστα καί ἐκφράζονται ὅχι μόνον ἄκομψα ἀλλά καί βλάσφημα, ὅταν ἡ Ἐκκλησία ὑπενθυμίζει τό πραγματικό νόημα τοῦ Τριωδίου.

Εἶναι γεγονός ὅτι «παίζει» πολύ στό «χρηματιστήριο ἀξιών» τοῦ Νεοέλληνα ἡ λέξη «παράδοση». Ἐκεῖνο πού δέν συνειδητοποιοῦμε ὅμως ἀρκούντως εἶναι ἡ ἐπιλεκτικότητα ἐκ μέρους ὀργανωμένων κύκλων νά ἐνισχύουν δρώμενα τά ὁποῖα ἔχουν καταδικαστεῖ ἀπό αἰῶνες ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας. Τά ἀποκριάτικα δρώμενα εἶναι ἀφροdisιακά καί διονυσιακά, γι' αὐ-

τό καί ἡ Ἐκκλησία τά ἔχει καταδικάσει ἀμετάκλητα.

Κάποιοι στήν ἐπιβίωση τῶν δρωμένων στηρίζουν πολλές ἐλπίδες γιά νίκη ἐπί τῆς Ἐκκλησίας, ὅχι σέ ἐπίπεδο ἰδεολογικῆς ἀντιπαράθεσης ἀλλά πρακτικοῦ βίου. Ὅντες ἄσπονδοι ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας προβάλλουν, μανικῶς κάποιες φορές, ὅ,τι αὐτή καταδικάζει. Ὅχι γιατί ἐπιδιώκουν ἐπάνοδο στή λατρεία τῶν προγόνων μας μέ προσφορές σπονδῶν στήν Ἀφροδίτη καί στόν Διόνυσο, ἀλλά ἐπειδή αὐτές οἱ ψευδοθεότητες ταυτίζονται κατά τά πάθη μέ τοὺς ὑπέρμαχους τῶν «παραδόσεων». Σάν νά μᾶς ἔχουν κληρονομήσει οἱ πρόγονοί μας μόνον αὐτά τά δρώμενα καί καί ὅχι στοχασμό, ἦθος καί φρόνημα! Αὐτοί θεωροῦν τόν Χριστό ἐνοχλητικό στό ἔπακρο καί κινοῦνται στόν χώρο τοῦ βεβήλου μέ στόχο νά πληξοῦν τό αἰώνιο Πρότυπο, ἐλλοχεύοντας προκειμένου νά ἀντιληφθοῦν «στραβοπατήματα» σ' ἐκείνους πού δηλώνουν πιστοί του. Ἡ προβολή σκανδάλου κληρικοῦ εἶναι τό πλέον ἐλκυστικό «ἄρμα» τῆς μόνης παρέλασης πού θά μᾶς ἀπομείνει σέ

λίγο.

Οί πολλοί κινούμαστε μέ τό ἕνα πόδι στόν ναό τοῦ Θεοῦ καί τό ἄλλο στόν «ναό» τῶν εἰδώλων. Ἀνθρώποι μέ ἀδυναμίες καί πάθη ἀδυνατοῦμε νά ἀντισταθοῦμε στούς πειρασμούς τῶν αἰσθήσεων καί πιστεύουμε ὅτι θά ἐπανορθώσουμε μέ κάποιες «θυσίες» κατά τήν ἐπακόλουθη περίοδο τῆς Σαρακοστῆς τίς ὅποιες παρεκτροπές μας κατά τήν Ἀποκρίά. Μέσα μας γίνεται ἡ πάλι πού τόσο εὐστοχα καί ὀδυνηρά περιέγραψε ὁ Καζαντζάκης στήν εἰσαγωγή του στόν «Τελευταῖο πειρασμό»: ἡ μάχη τῆς σάρκας μέ τό πνεῦμα. Μόνο πού ὁ τραγικός συγγραφέας δέν εἶχε κατανοήσει σ' ὅλη του τή ζωή τί εἶναι τό πνεῦμα. Καί οἱ πολλοί δείχνουμε νά μήν ἔχουμε κατανοήσει τί ἐννοεῖ ὁ Χριστός στόν λόγο του «οὐδεὶς δύναται δυσὶν κυρίοις δουλεύειν» (Μθ 6,24).

Λίγοι ἀκούγοντας τή φωνή τῆς Ἐκκλησίας ἀπέχουν ἀπό ὅλες τίς εἰδωλολατρικές ἐκδηλώσεις. Τολμοῦν ὅμως νά θέσουν στόν Θεό τό ἐρώτημα: «Γιατί δέν στέλνεις τόν κεραυνό σου νά κάψεις τούς ἐχθρούς σου;»! Εἶναι ἐκεῖνοι πού χωρίς νά τό ἔχουν συνειδητοποιήσει ὑποκατέστησαν τόν Θεό τῆς ἀγάπης μέ τόν Δία τῶν κεραυνῶν, πού ὅμως «παρίσταται» στήν καρναβαλική παρέλαση! Κατέχονται ἀπό τό ιδιότυπο πάθος τοῦ φθόνου, ἐπειδή δέν μποροῦν καί αὐτοί νά «ἀπολαύσουν» ὅσα οἱ ἄλλοι. Ὁ χαρακτήρας αὐτός εἶναι ἰδιαίτερα ἀξιοπρόσεκτος μεταξύ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας καί προβάλλεται ὥς ὁ γνήσιος τύπος τοῦ πιστοῦ, ὅχι ἀπό ἄγνοια ἀλλά ἀπό ἐμπαθῆ σκοπιμότητα νά πληγεῖ ἡ Ἐκκλησία.

Τέλος εἶναι καί κάποιοι πού σιωπηλά

καί μυστικά ἔχουν ἤδη σηκώσει τόν σταυρό τους καί πορεύονται πρὸς τόν «Γολγοθά». Μέ ταπείνωση, αἰσθανόμενοι τό βάρος τῶν κριμάτων τους, καί μέ ἀγάπη πρὸς τόν πάσχοντα ὑπὸ τήν ἐπήρεια τῆς ἁμαρτίας συνάνθρωπό τους, προσεύχονται ὁ Θεός νά ἐλεήσει καί τούς ἴδιους ἀλλά καί ὅλους τούς συνανθρώπους τους. Εἶναι ὁ χορός τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀγίων.

Τό καρναβάλι θά γίνεи καί ἐφέτος. Ἰδιαίτερα «φαντασμαγορικό» θά εἶναι ἐκεῖνο τῆς Πάτρας, καθ' ὅτι καί πολυδάπανο. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλης ἀλλά καί πολλοὶ ἄλλοι ἀπ' ὅλη τή χώρα θά συρρεύσουν νά παρακολουθήσουν τό θέαμα. Ἐκεῖνη τήν ἡμέρα δέν θά ὑπάρξει οἰκονομική ὕφεση. Θά περάσουν μπροστά ἀπό τά κλειστά ἐργοστάσια-φαντάσματα τῆς Πειραιϊκῆς-Πατραϊκῆς, τοῦ Λαδόπουλου, τῆς Pirelli, γιά νά ἀναφέρω λίγα πού θυμοῦμαι, καί θά προσπαθήσουν νά ξεχάσουν μέ ἄφθονο κρασί καί λάγνο βλέμμα.

Ἀπό τήν ἐπομένη περισσότεροι θά εἶναι ἐκεῖνοι πού θά ἔχουν ἀνάγκη ἐνός πιάτου φαγητοῦ ἀπὸ τό ἐνοριακό συσσίτιο! Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά ἐτοιμάζεται, ὥστε νά ἀνταποκριθεῖ στίς ὀλοένα αὐξανόμενες ἀνάγκες τοῦ λαοῦ πού προδόθηκε ἀπὸ ἐκείνους πού πίστεψε ἔχοντας προηγουμένως προδώσει Ἐκεῖνον πού θυσιάστηκε γι' αὐτόν! Ἀλλά ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι πρωτίστως τροφείας τῶν πεινασμένων, χωρίς νά σημαίνει ὅτι δέν εἶναι χρέος τῶν ἐνοριῶν ἡ παροχή τροφῆς πρὸς τούς πεινῶντες. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι πρωτίστως θεραπευτήριο ψυχῶν. Ἐτοιμάζονται οἱ αὐξημένες κλίνες πού θά ἀπαιτοῦνται στά χρόνια πού ἔρχονται;

Ἀπ. Παπαδημητρίου

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Εϋζωνες εὐέλπιδες

Τὴν ὥρα πού ἡ Ἀθήνα ἐτοιμαζόταν νά κοιμηθεῖ μετά τὴν ὑποδοχή τοῦ 2017, οἱ Εϋζωνες τῆς Προεδρικῆς Φρουρᾶς ξεκινούσαν τὴ δική τους διαδρομὴ γιὰ τὴν πρώτη ἔπαρση τῆς ἐλληνικῆς σημαίας στὸν ἱερό βράχο τῆς Ἀκρόπολης. Ἡ διαδικασία θύμιζε ἱεροτελεστία. Αὐτό πού προκαλοῦσε κυριολεκτικά δέος ἦταν ἡ ἔκφραση στὰ πρόσωπα τῶν Εϋζώνων πού μετέφεραν καὶ ὕψωσαν μέ σεβασμό καὶ τιμὴ τὸ ἱερό μας σύμβολο. Σέ μία ἐποχὴ πού ὅλα θεωροῦνται σχετικά καὶ προτείνεται ἀπὸ χεῖλη ὑπουργοῦ ἢ ἀποποινικοποίηση τοῦ καψίματος τῆς ἐλληνικῆς σημαίας, τὰ νέα παιδιά μᾶς δείχνουν τὸν δρόμο καὶ ζωντανεύουν μέσα μας τὴν ἐλπίδα! Μᾶς διδάσκουν μέ μόνο τὸ βλέμμα τους. Μέσα στὴν παγωνιά καὶ τὸ χιόνι τῆς «νέας κουλτούρας» μένουν σταθεροὶ καὶ ἀμετακίνητοι στῆς φυλῆς τὰ ἰδανικά... «Ἴτε παῖδες Ἑλλήνων...».

Ματωμένη (πρωτο)χρονιά

Δέν πρόλαβε καλά καλά νά εἰσέλθει στὴ ζωὴ μας ἡ νέα χρονιά καὶ ὁ κόσμος σείσθηκε ἀπὸ κρούσματα φοβερῆς βίας καὶ τρομοκρατίας. Ἦταν περίπου 15' μετὰ τὴν εἴσοδό μας στὸ 2017, ὅταν στὴ γειτονική μας Τουρκία ἔνοπλοι ἰσλαμιστές

εἰσέβαλαν σέ κοσμοπολίτικο κέντρο διασκέδασης, στὰ παράλια τοῦ Βοσπόρου, καὶ σκόρπισαν ὄλεθρο καὶ θάνατο, γιὰ νά κερδίσουν ἔτσι καλύτερη θέση στὸν ὕλιστικό τους παράδεισο. Ὁ ἀπολογισμὸς τῆς ἐπίθεσης τραγικός: 39 νεκροί, 69 τραυματίες.

Ἐπίσης, σέ ὁλόκληρο τὸν κόσμο συνεχίστηκαν οἱ φονικοὶ πόλεμοι: στὴ Συρία, στὴ Λιβύη, στὸ Ἰράκ κι ἄλλοῦ. Ἐγκληματικές ἐνέργειες, δολοφονίες ὑψηλῶν προσώπων, ληστείες, ἀπατεωνιές, ἀτιμίες, κίνδυνοι καὶ ἰσχυροὶ φόβοι γιὰ τρομοκρατικά χτυπήματα, γιὰ πυρηνικά, χημικά ἢ ὅπλα μαζικῆς καταστροφῆς συνθέτουν, δυστυχῶς, τὸ σκηνικὸ τοῦ κόσμου σήμερα.

Φυσικά ἀνησυχοῦμε, ὅταν συμβαίνουν τόσο φρικτὰ γεγονότα παγκοσμίως, ἀλλὰ καὶ δίπλα μας, στὴ γειτονιά μας. Τίποτε, ὅμως, δέν γίνεται στὸν κόσμο τυχαῖα. Γιὰ ὅλα ἔχει ὁ Θεὸς τὸ σχέδιό Του. Ἐκεῖνος εἶναι ὁ κυβερνήτης τῆς ἱστορίας. Ἄλλα γεγονότα τὰ εὐλογεῖ καὶ ἄλλα τὰ ἀνέχεται. Μόνον νά ἀναπέμπουμε θερμὲς προσευχές: Κύριε, δώσε μας «τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ μετanoίᾳ ἐκτελέσαι». Ἀμήν!

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Ἐξελίξεις στό Κυπριακό

Στήν τελική τους φάση φαίνεται ὅτι μπαίνουν αὐτές τίς μέρες οἱ συζητήσεις γιά τό Κυπριακό Ζήτημα καί δέν ἀποκλείεται ἤδη τήν ὥρα πού διαβάζονται αὐτές οἱ γραμμές νά ὑπάρχουν σημαντικές ἐξελίξεις. Μάλιστα, πρόσφατα ἀνταλλάχθηκαν καί χάρτες ἀνάμεσα στήν ἑλληνοκυπριακή καί τήν τουρκοκυπριακή πλευρά, οἱ ὁποῖοι δείχνουν ὅτι ἡ συμφωνία στό ἐδαφικό εἶναι κοντά. Ὑπάρχουν ὅμως σοβαρές ἐνστάσεις ἀπό πολλούς, καί μάλιστα ἀπό τήν πλειοψηφία τῶν Κυπρίων, σύμφωνα μέ δημοσκοπήσεις, γιά μία σειρά ἀπό θέματα ὅπως τήν ἐκ περιτροπῆς προεδρία ἀπό Ἑλληνοκύπριο καί Τουρκοκύπριο, τήν ὑποχρεωτική συγκατάθεση τῶν Τουρκοκυπρίων σέ κάθε ἀπόφαση καί βέβαια τήν παραμονή τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων στό νησί. Σέ αὐτήν τήν περίπτωση ἡ διζωνική ὁμοσπονδία πού θά δημιουργηθεῖ θά εἶναι ξεκάθαρα ἓνα προτεκτοράτο τῆς Τουρκίας. Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι οἱ φωνές ἀντίστασης πού ὑπάρχουν γι' αὐτά τὰ σχέδια δέν θά καμφθοῦν ἀπό τίς πιέσεις τῶν Μεγάλων Δυνάμεων τῆς ἐποχῆς μας. Τραγική, τέλος, θά εἶναι ἡ ὑποχώρηση τῆς Ἑλλάδας μέ ἀντάλλαγμα κάποιες ρυθμίσεις τοῦ χρέους, ὅπως

ἀκούγεται ἀκόμη κι ἀπό ἐπίσημα χεῖλη...

Ὡρα κρίσης γιά τήν Παιδεία

Μέ ἀπόφαση τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας κατόπιν σχετικῆς πρότασης τοῦ ΙΕΠ (Ἰνστιτούτου Ἑκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς) κατὰ τό σχολικό ἔτος 2016-2017 ὑλοποιεῖται στά Γυμνάσια τῆς χώρας θεματική ἐβδομάδα μέ τίτλο «Σῶμα καί Ταυτότητα». Ὅσες δράσεις προτείνονται ἀπό τήν ἀρμόδια ἀρχή γιά τόν ἄξονα «ἔμφυλες ταυτότητες» ἔχουν ὡς στόχο τήν «ἀποδόμηση τῶν ἔμφυλων στερεότυπων», ὅπως ἐπὶ λέξει ἀναφέρεται στό σχετικό ἔγγραφο. Δηλαδή νά γκρεμίσει τό σχολεῖο στή συνείδηση τῶν παιδιῶν τό φυσικό καί νά θεμελιώσῃ τό παρά φύσιν!!! Ὅλο καί περισσότερο τό Νέο Σχολεῖο δείχνει τό ἀληθινό του πρόσωπο. Ἄν τελικά ὑλοποιηθοῦν αὐτές οἱ πρακτικές ἀπό τούς καθηγητές, ἡ Παιδεία στή χώρα μας θά ἀποτινάξῃ καί τό τελευταῖο φύλλο συκῆς καί θά ἀποκαλυφθεῖ ὁ πραγματικός της ρόλος. Ἀντί νά προάγῃ τό ἥθος καί τήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια, θά προάγῃ τὰ παιδιά μας σέ «ὄ,τι αἰσχρόν ἐστὶ καὶ λέγειν». Ὅσες συνειδήσεις ἔχουν μείνει ὀρθιες ἤρθε ἡ ὥρα νά ἀντισταθοῦν! Οἱ Σύλλογοι τῶν Καθηγητῶν ἀλλά καί τῶν Γονέων ἔχουν τόν λόγο.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

